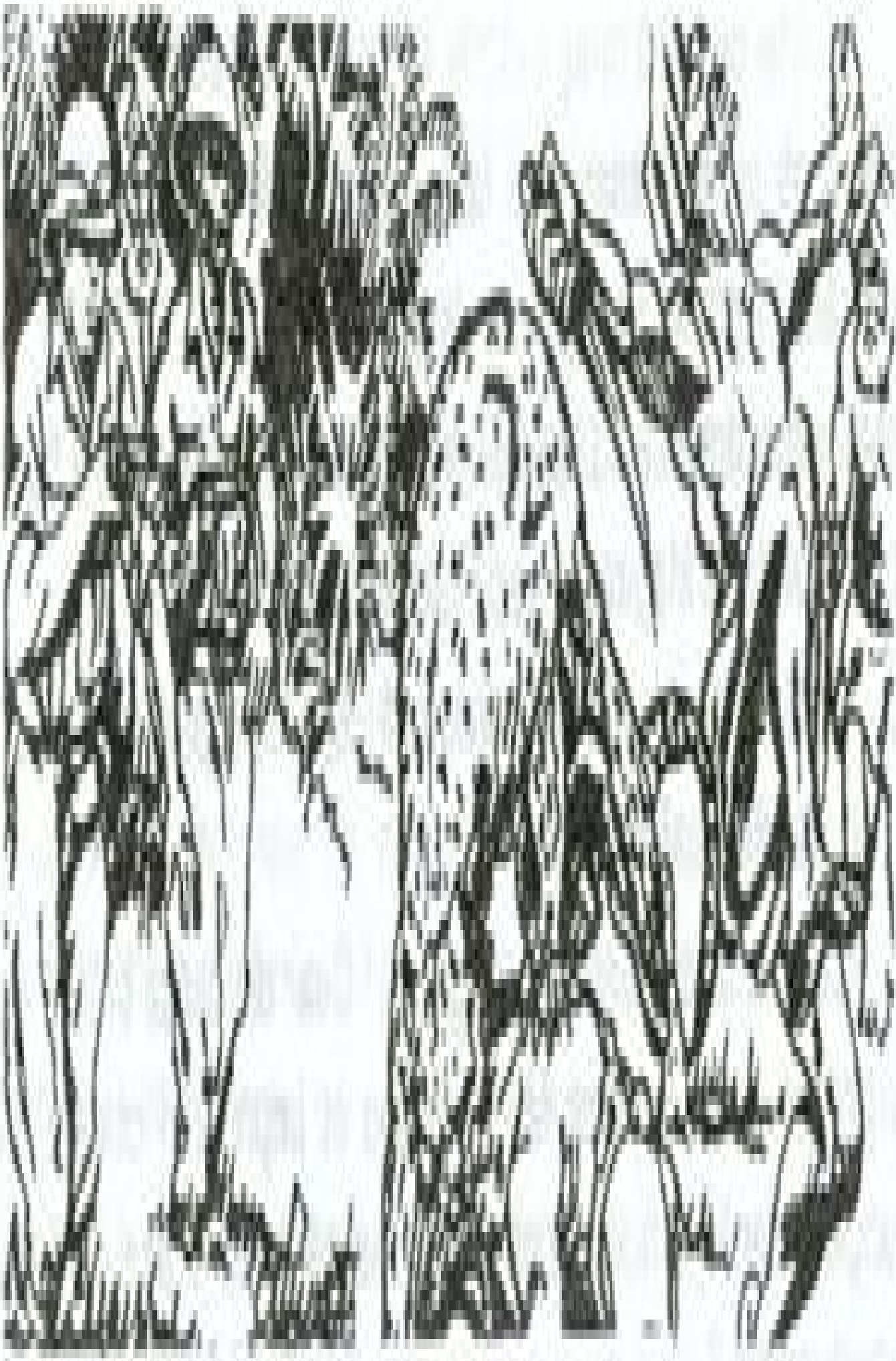

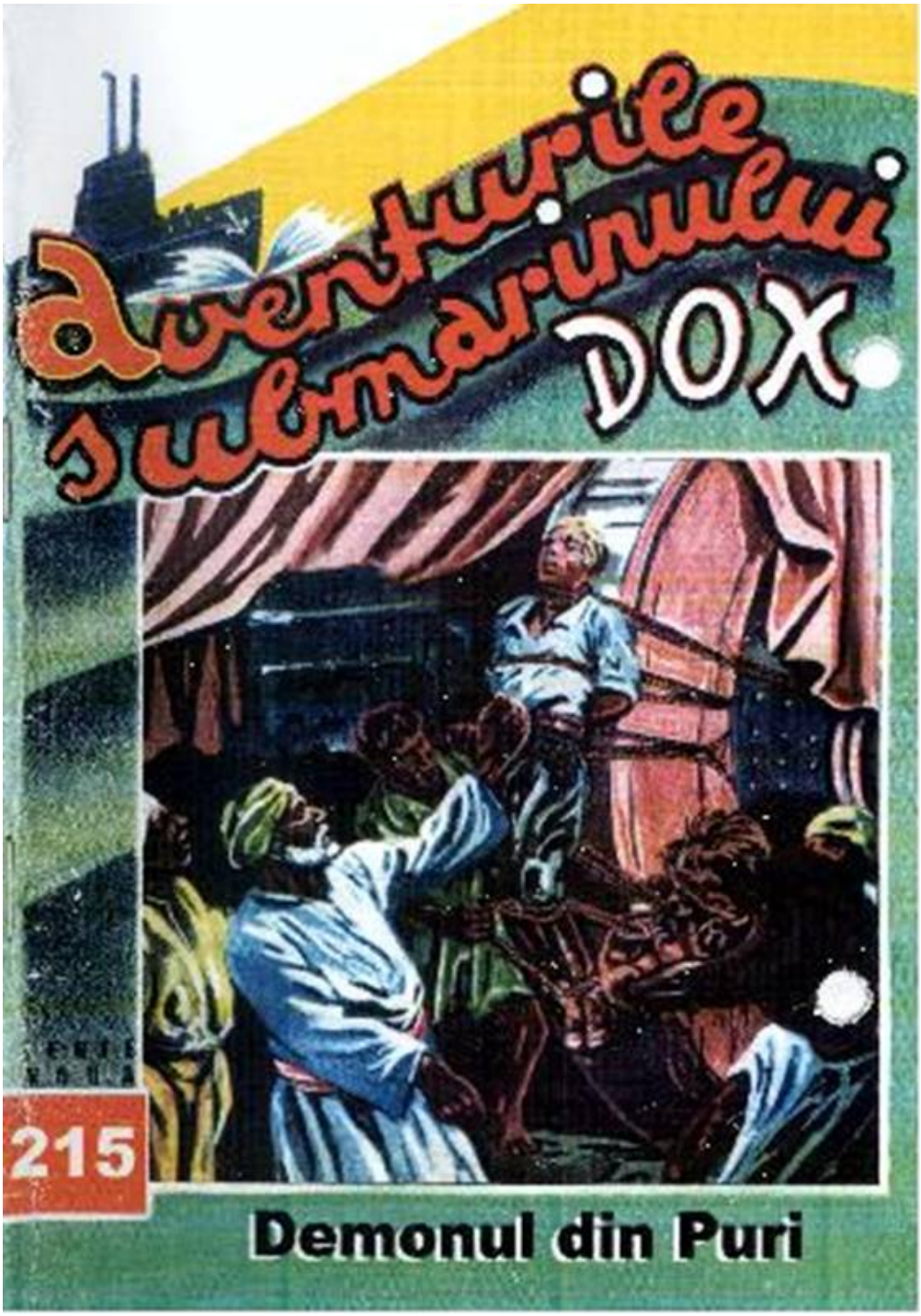
Aventurile submarinului DOX
215
Demonul din Puri

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 215

DEMONUL DIN PURI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN JAGANATH

— ASTA AR PUTEA FI DESTUL DE NEPLĂCUT, mai degrabă mi-ar plăcea să mai aşteptăm o zi cu vizita oraşului. Chiar dacă este interesant pentru noi străinii, ar putea deveni periculos, a fost de părere Marian. Nu puteam decât să-i dau dreptate. Îmbulzeala pelerinilor care dădeau năvală din toate părţile spre Jaganath, noua lor Mecca, cum obişnuiau să numească hinduşii oraşului Port Puri, era cu adevărat excepţională în această perioadă. Odată pe an obişnuia să se sărbătorească în Jaganath vestita sărbătoare „a carelor" asupra căreia voi mai reveni în cele ce urmează.

Calculele statistice bazate pe teoria probabilităţilor cu dovedit că în zilele în care se sărbătoreau aceste evenimente peste 300.000 de pelerini invadează periodic oraşul în această perioadă, iar înghesuiala şi îmbulzeala necontrolată care urmează se dovedeşte unora fatală. Îţi insufla un sentiment de teamă numai vederea uriaşei mase de oameni care se împing veseli pe străzile înguste ale oraşului.

Pe deasupra siluete întunecate şi vânjoase de pelerini care ne măsurau cu ochi neîncrezători, nu aveau deloc menirea de-a ne stimula confortul. Adesea auzeam în urma noastră înjurături înăbuşite care ne erau cu siguranţă adresate nouă. Câţiva ne ameninţară chiar cu pumnul. Poate că tocmai în acest an bântuia un curent de opinie nefavorabilă la adresa străinilor sau poate că băteam prea mult la ochi, prin înfăţişarea noastră de europeni?

— Mai degrabă m-aş fi încins azi cu vechiul meu brâu din piele, îmi şopti acum Marian. Îmi face impresia că asupra mea s-au răsfrânt în primul rând privirile încărcate de ură ale hinduşilor şi asta numai după ce au observa brâul de argint pe care mi l-a făcut cadou bătrânul Magava (vezi Brâul fermecat nr. 160).

— Iată, iarăşi un indian mă măsoară după ce-a privit spre brâul meu, constată calm Marian.

La asta chiar nu m-aş fi gândit! Doar din cauza brâului de argint pe care l-a primit Marian cadou în împrejurări ciudate în jungla indiană, să fi atras noi privirile duşmănoase a unei părţi din aceşti indieni?

Din nou se-mbulziră spre noi o ceată numeroasă de pelerini, de statură atletică, înalţi şi cu pielea mai deschisă la culoare, în ochi aveau o privire trufaşe. După înfăţişare proveneau din nordul ţării, din ţinuturile învecinate masivului Himalaian, care au fost întotdeauna primii care s-

au ridicat la luptă împotriva jugului impus de stăpânitori străini.

Se părea că brâul oferit lui Marian lor li se părea mai degrabă un semn că noi simbolizam pe aceia care se opuneau mişcării lor de eliberare şi emancipare naţională. Avangarda acestora a fost mai întâi împinsă spre noi. De dat înapoi nici pomeneală. Tot mai mulţi dădură cu ochi de brâul lui Marian.

Faţa indianului din fruntea mulţimii se-ntunecă vizibil.

Acesta-şi întoarse pentru o clipă capul pentru a le şopti ceva consângenilor săi, îşi duse mâna sub vestmântul larg şi bogat pe care-l purta, în timp ce însoţitori săi apropiaţi procedară la fel.

O ciocnire sângeroasă părea inevitabil întrucât indieni fanatici îşi trăseseră deja pumnalele intenţionând să lovească cu ele, fie să ne rănească doar sau poate chiar să ne ucidă.

Chiar în acest moment un car mare cu portretul zeului lui Balamaras trecu pe lângă noi. Ceata furioasă a indienilor se poticni în faţa acestei oprelişti. Noi însă nu mai puteam da bir cu fugiţii întrucât eram încercuiţi.

Numai din întâmplare ne mai despărţea de gloată furioasă a fanaticilor puţin spaţiu liber. Motivul îl aflai curând. În stânga noastră se înălţa o căsuţă veche înconjurată de un zid de şase metri, în spatele căruia trona cel mai mare sanctuar al oraşului Jaganath.

O veche credinţă locală spunea că nimeni n-are voie să stea în preajma acesteia. Până acum nu ne-a mai fost în pofida înghesuielii de nedescris a mulţimilor de pelerini, tocmai acest loc a rămas ca prin minune liber. Pentru noi lucrul acesta era deosebit de convenabil. De nu s-ar fi potrivit aşa ne trezeam faţă-n faţă cu grupul de oameni cu feţe întunecoase şi mânioase, reprezentanţi ai nordului semeţ.

În orice caz, mâinile noastre se-ncleştară deja pe paturile pistoalelor noastre, hotărâţi să ne apărăm până la ultima suflare.

Regretam acum că Pongo şi cu Maha nu ne-nsoţeau. Poate că situaţia noastră n-ar fi fost atât de fără de ieşire. Pentru noi era cât se poate de clar că de-ndată ce carul cu chipul zeului Balamaras va trece, pelerini vor da din nou năvală. Şi-atunci Dumnezeu cu mila!

Din nou se stârni rumoare între aceştia de-ndată ce observară că la rându-ne puseserăm mâna pe arme.

Conducătorul li se adresează din nou, din ochii năvălitorilor ţâşniră priviri încărcate de ură care ne-ar fi ucis pe loc, dacă printr-un soi de electricitate s-ar fi putut descărca asupra noastră.

Fără luptă, care probabil că ne va fi fatală, ne dădurăm seama, că nu vom mai putea scăpa.

Ştiam noi prea bine, că mulţimile se vor dezlănţui de-abia, după ce câteva capete înfierbântate, vor face începutul prin omorârea unor europeni. Poate că sărbătoarea carelor din acest an va avea menirea de-a fi scrisă cu litere însângerate în istoria oraşului Puri, nefiind exclus, ca prin aceasta să se dea semnalul general al unei răzmeriţe care va aprinde în final întreaga Indie.

Gândul de felul acestora, mă munceau acum, în timp ce priveam cum statuia zeului Balamaras, era trasă în carul greu de mii de adepţi de-a lungul traseului împânzit pelerini înfierbântaţi.

— Robert, îmi şopti cu o voce aproape imperceptibilă Marian poate că asta este salvarea noastră. Vino! Vezi să nu baţi la ochi!

Mirat mă rotii pe călcâie, la timp pentru a observa cum dinspre porticul vechii căsuţe un braţ bronzat ne făcea semne cu-nfrigurare. După ce Marian, dădu la rându-i semnalul c-a înţeles, dispăru şi braţul. Uşa care părea a fi lucrată dintr-un bronz străvechi, într-o manieră artistică desăvârşită rămase pentru moment deschisă.

Din nou privii consternat spre mulţimea indienilor care luaseră înainte o atitudine atât de ameninţătoare împotriva noastră.

Nu se potoliseră nici de cum, ba dimpotrivă, agitaţia lor spori, pe măsură ce-şi şopteau ceva cu mare însufleţire, dar nescăpându-ne din ochi, deşi priveau acum temători spre uşa deschisă a căsuţei de care amintisem.

Alţi indieni care fuseră martori la semnalul care ne fusese dat de braţul bronzat, făceau acum mutre mirate. Un pelerin în vârstă scutură energic capul, pentru a ne preveni, când făcui încercarea de-a mă apropia de clădire. Ce monstru părea a locui în această casă, pentru ca indienii aceştia să adopte o astfel de poziţie unanimă? Oricum ar fi fost, pentru noi monstrul cu pricina era de preferat decât să cădem imediat pradă atacului dezlănţuit al acestor credincioşi fanatici.

Fără a mai şovăi, îl urmai pe Marian, care şi ajunsese în pragul bătrânei case. Mi-am întors încă o dată capul, la timp pentru a observa, cum masa de fanatici se şi puse în mişcare

în cap cu indianul acela înalt, care se părea că-i instigase de la începutul pe coreligionarii săi.

Am mai făcut un salt, îmboldit de ce văzusem, strecurându-mă pe uşă şi trântind-o-n canaturile ei de bronz, în aceiaşi clipă pricepui că aceasta s-a închis mecanic. Un întuneric deplin mă învălui acum.

— Mariane, strigai eu încetişor, unde eşti?

— Aici, veni răspunsul înăbuşit, de la o oarecare distanţă. Lasă-te condus, dar cu băgare de seamă!

Mă cutremurai, când simţi atingerea unei mâini străine pe antebraţ. Dar Marian îmi spusese doar, ca să mă las condus. Poate că între timp, vorbise sau aranjase ceva cu proprietarul casei. Calea pe care-o urmarăm acum mi se păru că nu se mai termină niciodată. La lungimea drumului acesta se adăuga întunericului şi nesiguranţa, care au pus stăpânire pe mine. În cele din urmă călăuza invizibilă trase om perdea grea deoparte şi senzaţia plăcută a unui fum aromat îmi gâdilă simţurile, în timp ce o apăsare blândă a braţului întins mă făcu să mă opresc. Acum îl auzii ;i pe Marian când îmi şopti:

— Foarte interesant, nu crezi? Am urmat instinctiv invitaţia misterioasă, întrucât era de preferat decât să cădem victime furiei acelor fanatici. O clipă de mai zăboveam ne-am fi înjunghiat, asta era sigur. Şi asta n-ar fi fost tot. Ar fi fost doar începutul unui lanţ nesfârşit de tulburări, de care toată India colcăie acum, deşi autorităţilor le vine greu să recunoască. Proprietarul casei părea să nutrească sentimente paşnice în ce priveşte. Poate că este chiar un adept al sectei lui Magava!

De-abia termină prietenul meu vorba că un sunet înăbuşit de gong se făcu auzit. În faţa noastră apăru o luminiţă verde care crescu progresiv în intensitate. Acum văzurăm în sfârşit în faţa noastră, silueta unui indian bătrân cu barba albă, care făcea impresia pe moment c-ar pluti în aer. Un tablou impresionat – venerabilul bătrân stătea pe un fotoliu artistic lucrat, care părea să plutească la o distanţă de jumătate de metru de pământ.

La începutul mă gândii că acesta – fotoliul putea să fie undeva legat cu o frânghie, dar când lumina s-a făcut mare – şi izbucni parcă deodată din perete, îmi dădui seama că nu aceasta era cauza. Chiar o sfoară foarte subţire şi tot aş fi putut-o vedea pe o asemenea lumină.

Am descoperit însă imediat stratagema. Scaunul bătrânului stătea pe un soclu care se confundă perfect, armonizându-se cu culoarea zidului încăperii. Printr-o

ciudată manevră de lumini părea că blocul de piatră cu peretele făceau suprafaţa comună, ceea ce lăsa impresia de plutire a scaunului.

Un mic tertip menit a-i impresiona pe cei mai slabi de îngeri. Evident că bătrânul indian mai dispunea şi de alte mijloace de iluzionism, pe care le folosea după caz aici, în Jaganath pentru a-şi impresiona discipolii.

Nu întâmplător chiar pelerinii înfuriaţi de adineauri, şovăiră vizibil când fu vorba de a intra în perimetrul bătrânului indian.

Noi stăteam încă liniştiţi şi nu deschiserăm încă gura, la urma urmei nu s-o făcut invitaţia de a intra în casă şi noi i-am dat curs. Acum era rândul proprietarului să vorbesc.

— Străinilor, începu el cu o voce adâncă melodioasă, ce s-a întâmplat cu fratele meu, Magava? Am văzut brâul lui, pe care ştiu că nu l-ar fi dat, dac-ar mai fi trăit.

Pentru prima dată, iată, un indian întreba despre destinul „brâului fermecat" pe care-l primise Marian de la bătrânul preot care-şi găsise sfârşitul în pădurea seculară.

Poate se gândea că noi l-am ucis pe acesta şi cu acest prilej ne-am însuşit brâul.

Liniştit Marian i-a povestit, întreaga întâmplare din pădurea seculară cu bătrânul Magava, atacul taurului sălbatec şi felul în care preotul şi-a găsit sfârşitul. Nu tăinuirăm faptul că la început el însuşi a fost victima taurului înfuriate cu care prilej i s-a rupt propriul lui brâul. După ce îi zugrăvi la sfârşit cum Magava i-a dăruit Marian brâul înainte de a muri, bătrânul dădu numai din cap.

— Magava s-a dus la strămoşi! spuse el grav. Îţi mulţumesc *sahib,* că l-ai salvat de la o moarte instantanee pe fratele meu. În acest caz nu şi-ar mai fi putut pregăti moartea în linişte. Mă bucur c-am reuşit la rându-mi să vă salvez de gloata pelerinilor fanatici de afară. Provin din nordul ţări şi sunt cei mai mari duşmani ai tribului nostru. V-aş preveni să nu mai purtaţi brâul la vedere atâta timp cât sunteţi în oraş şi luaţi parte la sărbătoarea carelor. V-aş sfătui chiar să nu părăsiţi perimetrul casei mele atâta timp cât aceşti oameni rămân prin preajmă. V-ar recunoaşte imediat! De aici de la mine, puteţi vedea tot ce se poate vedea pe stradă. Întoarceţi-vă numai puţin!

Am dat curs invitaţiei sale. Aproape că-mi scapă un strigăt de uimire. Exact în spatele peretelui, îndărătul căreia stătusem se ilumină un mare dreptunghi prin care aveam în faţa ochilor panorama întregii străzi. Am putut vedea astfel cum toţi pelerinii trecuseră deja de casa în care eram

adăpostiţi şi acum aruncau priviri piezişe spre marea uşă de bronz pe unde dispărusem noi, mai înainte.

Fanaticii din nord se opriră la marginea străzi şi acum se uitau cam strâmb la coreligionari lor, din alte regiuni ale ţării şi încă cu priviri încărcate de duşmănie spre locuinţa apărătorului nostru.

Gazda noastră avea perfectă dreptate, când ne oferea adăpost pe toate perioada sărbătorilor carelor. Chiar dacă Marian nu va mai purta brâul buclucaş, vom fi mereu în pericol de a fi recunoscuţi pe stradă, de către indieni.

— Fantastic, exclamă acum Marian, întorcându-se spre bătrânul indian, arătându-şi astfel preţuirea, faţă de tot ce văzuse pân-acum.

O realizare tehnică remarcabilă, continuă prietenul meu.

— Da, a fost concepută acum câţiva ani exact după principiul periscopului în cazul unui submarin, fu de acord gazda noastră.

Se poate observa în linişte de aici duşmanii noştri, care de-abia aşteaptă să vă înhaţe. De asta reînnoiesc propunerea de-a rămâne la mine pe toată perioada cât durează sărbătorile carelor. Numele meu este Hanu şi deţin acelaşi rang deopotrivă cu cel deţinut de fratele meu Magava. Deosebirea este că el conducea tribul nostru din junglă pe când eu am aceleaşi responsabilităţi printre membrii comunităţii noastre de la oraş.

Ne-am prezentat şi noi, cum era şi firesc, după care Marian zise:

— Păcat că suntem siliţi ca pe durata sărbătorilor să rămânem închişi aici. Oferta dumneavoastră mi se pare foarte generoasă deşi aş fi preferat să nu-i dau curs. Mi-ar plăcea să văd oraşul Puri mai cu seamă în preajma unor festivităţi aşa cum este aceasta care se sărbătoreşte azi aici. Mi-ar fi plăcut chiar să pot împinge carul alături de credincioşi şi să am prilejul să vizitez templul apoi alături de aceştia, atât cât este permis unui străin. Jaganath a fost întotdeauna un loc pe care am vrut mereu să-l vizitez.

— Vă pot da eu toate informaţiile trebuincioase. Mai mult chiar, după retragerea pelerinilor mă ofer să vă înlesnesc vizitarea amănunţită a templului şi a oraşului.

— Poate c-am izbuti s-o facem mai repede şi pe timpul nopţii. Pelerinii se vor retrage şi ei pentru odihnă. Bineînţeles că-ţi sunt foarte recunoscător pentru oferta generoasă.

— Chiar pe timpul nopţii va trebui să fiţi foarte atenţi, ne-a prevenit Hanu, mi-e teamă că aceşti fanatici îmi vor

supraveghea tot timpul casa. Mai bine aşteptaţi cu vizitarea oraşului până ce termină sărbătoarea aceasta. V-aţi putut deja convinge că pretutindeni în oraş există grădini minunate şi locuri pitoreşti, aţi trecut doar şi pe artera principală a oraşului înţesată de „Mazha" casele sfinte ale preoţilor.

Marian se mulţumi să dea numai din cap, încuviinţând ceea ce-i spunea Hanu, care continuă:

— Aici în partea de sud-est a oraşului se află cel mai mare sanctuar de prin părţile astea, construit în formă de pătrat. Fiecare latură numără 198 de metri. În interiorul zidurilor se găsesc nu mai puţin de 120 de temple. Cea mai mare Pagodă este închinată zeului Jaganath, care întruchipează prin forma-i un fel de zeitate Krishna, dar fără braţe. Chiar înainte de intrarea în pagodă se reprezintă chipul semizeului Hanuman, iar intrarea însăşi în pagoda propriu zisă poartă denumirea generică de „Poarta cerului".

— În sala principală a pagodei se află busturile zeului Jaganath, a fratelui său Balamath, a surorii sale Subhadra. Cu prilejul sărbătorii carelor care se serbează anual, se poartă tocmai portretele uriaşe ale acestor zei, trase de care, care au fiecare şaisprezece roţi, fiecare roată având un diametru de doi metri. Carele sunt trase de către mii de credincioşi şi discipoli pe drumuri şi alei presărate din plin cu nisip.

— Foarte interesant tot ce spui dumneata. Îţi mulţumesc pentru descrierea amănunţită. Totuşi nu renunţ la încercarea de a pătrunde pe timpul nopţii în interiorul sanctuarului. Tocmai la timp de noapte, la lumina lunii, priveliştea care-o oferă acest lăcaş de cult, merită de-a fi văzută. Poate totuşi fanaticii aceia care au văzut brâul lui Magava la mine vor renunţa pe timpul nopţii de a mai supraveghea casa.

— Teamă mi-e c-o vor face cu schimbul, a fost părerea lui Hanu. Ţineţi cont de asta, domnilor! Cu aceştia vă spun că nu-i de glumit. Mă strădui fireşte să vă protejez cât îmi va sta în putere, s-ar putea totuşi ca aceştia să vă atace, pândind vreo ocazie când vor crede că eu nu voi putea interveni la timp.

— Vom ţine cont de asta, îl asigură Marian. În afară de asta mai avem doi camarazi care sunt în stare ei singuri să neutralizeze o întreagă ceată de fanatici.

— Ştim, un negru uriaş şi un ghepard, zise Hanu. Momentan se află în casa inspectorului de poliţie Black. Aflu tot ce se petrece în Jaganath, fără a fi nevoit pentru asta să-mi părăsesc locuinţa. V-aş sfătui mai degrabă să-i

aduceţi şi pe aceştia aici. Unul din servitorii mei, îi poate duce inspectorului Black o scrisoare în acest sens.

— N-ar fi rău deloc, a fost răspunsul lui Marian. I-am avea alături pe Pongo şi pe Maha, la nevoie. Dar nu pentru a abuza prea mult de ospitalitatea casei dumneavoastră. Vom încerca la noapte să ajungem la casa inspectorului Black, acolo vom fi de-asemenea în siguranţă.

În timp ce vorbeam, tabloul care ne înfăţişa atât de natural tot ce se petrecea pe stradă, veni din perete. Concomitent, lumina care venea de după jilţul în care stătea Hanu se amplifică. Acum îmi dădui seama că am avut dreptate cu bănuielile mele. Jilţul stătea pe un bloc de piatră care avea aceiaşi culoare ca şi zidul. Hanu se ridică acum şi coborî venind spre noi. Era tot atât de înalt ca Marian, dacă nu cumva îl întrecea puţin. De aproape i-am putut admira mai bine nobleţea trăsăturilor. Continuam încă să mă întreb, de unde poseda el atâta forţă încât pelerinii se fereau chiar să-i treacă prin preajma casei sale.

Marian se gândea cam la aceleaşi lucruri, se mărginise să spună:

— Dacă mi-e permis ţi-aş pune o întrebare. Cum ai reuşit dumneata să impui un asemenea respect pelerinilor încât aceştia nu numai că nu cutează să atace casa, dar evită chiar să-i treacă prin faţă. Sincer vorbind nu cred c-ai reuşi acest lucru prin forţă.

Hanu râse numai amuzat.

— Întrebarea dumneatale este îndreptăţită domnule Farrow. Prin forţă pur şi simplu nu mi-aş fi impus respectul acestor pelerini, care vin din toate părţile anual la Puri. Aici ai perfectă dreptate. Orice străin care soseşte în Jaganath aude neîntârziat de mine. Sunt numit aici „Demonul din Puri”. Numai prin puterea voinţei mele, mi-am câştigat faima de care mă bucur. Vă voi da o probă din aşa numita mea putere, de îndată ce camarazii de care vorbeai dumneata vor fi aici. Scrie te rog biletul adresat inspectorului de poliţie. Voi dispune imediat să fie expediat neîntârziat. Să mergem acum în sufragerie!

Lângă jilţul astfel ridicat se rostogoli fără zgomot o bucată din perete, într-o parte. Păşirăm prin deschizătura îngustă într-o încăpere mai mare, luminoasă de afară printr-o fereastră prevăzută cu sticlă mată.

Mobilierul era în stil oriental cu piese bogat ornamentate, artistic lucrate şi cizelate care prin ele însele însemnau o avere. Numai o singură piesă era de provenienţă europeană

şi aceasta era un imens birou asupra căruia ne atrase atenţia însuşi Haru.

— Te rog domnule Farrow aici găseşti hârtie şi cerneală. În timp ce Marian scria în grabă câteva rânduri pe o foaie de hârtie, eu îmi făcui de lucru examinând cu interes diferitele tablouri şi figurina simbolizând toate diferitele zeităţi din panoplia bogată a Indiei, toate de-o valoare inestimabilă.

Printre acestea se găseau numeroase vaze de provenienţă chinezească sau indiană din porţelan sau metal în care pe alocuri se găseau încrustate diamante de preţ. Pentru gustul unui european poate că încăperea era prea încărcat mobilată. Nu suntem deloc obişnuiţi cu atâta preţiozitate orientală, care ne-ar transforma locuinţele uşor nefuncţionabile. Totuşi nu se putea nega faptul că tocmai această impresie de bogăţie dădea un aer cu totul special, care te ademenea într-un mod ciudat, fie că erai sau nu conştient de asta.

De îndată ce Marian termină de scris misiva lui laconică, un servitor indian şi-a făcut apariţia ca din pământ, preluând-o imediat. Se înclină fără a rosti o vorbă, apoi aşa cum apăruse, fără a scoate nici cel mai mic zgomot.

Hanu ne-a condus apoi într-o cameră alăturată care primea lumină printr-un luminator. De data asta camera era mobilată în stil european şi de aceea produse o cu totul altă impresie asupra noastră.

Vraja orientală dispăruse, te simţeai parcă mai puţin strivit. Pe o masă lungă din lemn de stejar erau aranjate frumos tacâmurile pregătite pentru cină.

Flămânziserăm doar după goana aceea continuă pe străzi urmăriţi de liote de fanatici pelerini, care veneau dinspre coastă continuu în oraş, de aceea nu ne lăsarăm prea mult îmbiaţi ci onorarăm din plin bucatele care ne-au fost aduse.

II
DEMONUL DIN PURI

DE-ABIA TERMINARĂM CU MASA că s-a şi lăsat întunericul. Un servitor al bătrânului indian se strecoară tiptil ca o pisică şi aprinse lumina. Cu această ocazie se apropie de Hanu şi-i şopti acestuia la ureche ceea ce avu darul să-l pună imediat pe bătrânul indian pe picioare.

— Veniţi domnilor, camarazii dumneavoastră sunt deja în antreu, ne spuse el. Vă voi da acum o dovadă a puterii mele şi vă veţi convinge singuri dacă sunt temut sau nu de conaţionalii mei.

Fireşte că mărturisirea asta mă făcu curios la culme. Străbăturăm încă odată împreună sufrageria şi pătrunserăm în cele din urmă în antreul pe care-l cunoscusem la început când am intrat precipitat în locuinţă. Pongo şi ghepardul nostru stăteau în semi întunericul cu care ne obişnuisem deja şi care numai un perete era oarecum, mai luminat, adică acela-n care stătuse înainte jilţul lui Hanu.

— Rămâneţi vă rog lângă camarazii dumneavoastră, ne rugă Hanu apoi el însuşi se duse şi se sui din nou în jilţul prea bine cunoscut, uitându-se de acolo spre noi.

Mă aşteptam la o nouă performanţă de iluzionism menită a impresiona masa de credincioşi indieni, fanatici, pelerini sau nu, conştient fiind că acum prevenit, asupra-mi nu va avea nici un efect remarcabil.

Chiar şi ceea ce la un moment dat pare imposibil, poate avea o explicaţie foarte naturală; omul se teme mai cu seamă de ceva la care nu se aşteaptă.

Silueta bătrânului indian a început deodată să se dizolve.

Se părea că se subţiază din ce în ce mai mult ca şi cum s-ar dizolva în ceaţa care părea să împrumute luminii în care era scăldat o tentă cenuşie. Doar ochii acestuia luminau c-o strălucire nefirească din tabloul halucinant din faţa noastră.

M-am gândit imediat la o şmecherie, sau truc produs prin jocul umbrelor şi a luminilor şi mi-am propus să rămân rece. Dacă n-aş fi fost oricum prevenit m-ar fi apucat de bună seama groaza. Acum eram mai mult curios să văd ce va urma.

Ochii lui Hanu crescuseră în intensitate şi mărime în timp ce capul acestuia se făcea tot mai mic, până dispăru cu desăvârşire. Pe locul unde tronase fotoliul său, fixat pe un resort în blocul de piatră, izbucni o mică flacără verde care părea să se reverse dintr-o nestemată de culoare neagră.

Flacăra la rându-i crescu în intensitate, lumina ei depăşi strălucirea ochilor lui Hanu, al cărui corp dispăruse mai devreme. Bătrânul indian era pasămite un maestru neîntrecut în arta iluzionismului, întrucât apariţia bruscă a pietrei negre, deasupra căreia ardea flacăra putea fi realizată, prin stăpânirea la perfecţie a tuturor tehnicilor de transgresie mentală la care-şi supunea auditoriul. Mă uitai mai cu seamă la flacăra cu pricina pentru a-mi da seama de proveniența ei. Avea strălucirea şi culoarea unui foc bengal, care izbucnise aparent dintr-o adâncitură a blocului de piatră.

Am observat apoi la capătul flăcării un punct negru care începu să crească devenind din ce în ce mai mare. Îşi schimbă cu timpul înfăţişarea, până sfârşi în a se transforma în silueta subţire a unui om negru.

De-acum chiar că nu mai aveam nici-o explicaţie, iar evenimentele următoare se succedară într-o asemenea succesiune încât nici n-am mai încercat să-mi mai explic ceva.

Omuleţul negru crescu şi crescu până ajunse la statura unui om obişnuit. De-abia acum l-am recunoscut pe… Pongo, care plutea într-o rână pe deasupra flăcării verzi. Nu pot să descriu ce-am simţit în acel moment. Ştiu doar că un fior de spaimă mi-a coborât din şira spinării.

Mut de uimire urmăream evoluţia aeriană a camaradului nostru fără a-mi trece prin minte să mă întorc pentru a privi la Pogo al nostru cel adevărat, care stătea liniştit în spatele meu.

Cât de mult a durat acest tablou zguduitor nu-mi pot da seama nici azi. În cele din urmă – şi mi se păru ca o salvare – silueta plutitoare se-nchirci din nou deveni mai mică şi mai mică, până dispăru cu totul în flacăra din care apăruse.

Mai rămăsese doar unicul punct negru, pe care-l zărise la început, apoi chiar acesta dispăru, rămânând doar flacăra vioaie să ardă mai departe. Strălucirea acesteia păli şi pălălaia deveni treptat mai mică, acum devenise o biată flacără iţită din masivul de bloc de piatră, peste care la o oarecare înălţime începea să strălucească din nou ochii mari ai lui Haru.

Flacăra dispăru în cele din urmă, blocul de granit negru, făcu loc unei ceţi, care umplu spaţiul câştigat. Din volburi de ceaţă care se luminară treptat, apărură în cele din urmă tot mai clară figura bătrânului indian care continua să şadă în jilţul său. A fost de parcă un văl ar fi căzut de pe ochii

mei şi-acum, după ce-mi frecai nedumerit ochi, mă întorsei să mă uit după Pongo.

Uriaşul negru stătea lângă mine – nemişcat dar privind cu ochi holbaţi spre indian.

Când mi-a întâlnit privirea, scutură numai capul se pipăi ca şi cum ar fi vrut să se convingă, dacă nu visa. Aşadar trebuia să fi văzut şi el întreaga reprezentaţie şi-mi puteam imagina prea bine ce impresie a făcut asupra bietului Pongo, propria lui imagine plutind pe deasupra capetelor noastre.

— Masser Bertram, îşi şopti el acum, Pongo văzut pe Pongo plutind peste flacără.

— Da, Pongo, asta a fost puterea indianului Hanu, pe care a ţinut el să ne-o arate.

— Mare vrajă, murmură uriaşul clătinând din cap.

Acum îmi puteam prea bine închipui, cât de temut putea fi Hanu printre pelerini. Un asemenea tablou, pe care-l văzusem şi noi. Îl arătase şi acestora de nenumărate ori şi nu-i de mirare că aceştia îşi pierdeau cumpătul, numai când treceau prin apropierea casei lui.

Porecla i-o dăduseră şi anume „Demonul din Puri” era prin urmare cât se poate de îndreptăţită.

— Fantastic, dumneata posezi o mare capacitate de hipnotizare, domnule Hanu, adăugă acum Marian.

— Asta aşa-i, râse uşor Hanu, aşa mi-am construit puterea şi faima de care mă bucur. Dumneavoastră v-am prezentat doar ceva lipsit de importanţă, dar totuşi şi asta văd că v-a impresionat. Ţi-aş putea spune doar domnule Farrow că m-am luptat destul de mult cu puterea voinţei dumneatale.

— Numai pentru că am fost prevenit, zise Marian politicos. Cu toate acestea, mă miră desigur, că aţi reuşit să mă hipnotizaţi deplin.

— N-a fost uşor şi cu atât mai mult mă bucur dacă am reuşit. În felul meu, mi-am putut ajuta foarte mult fraţii mei întru credinţă, tocmai pentru că sunt temut. În casa mea veţi găsi permanent adăpost domnule Farrow, dumneata ca şi tovarăşii dumneatale, pe care-i ştiu că sunt tot atât de neînfricoşaţi. Cu toate acestea, deşi curajul nu vă lipseşte, nu v-aş sfătui să ieşiţi în oraş, înainte de-a se termina sărbătoarea carelor. Pelerinii vor pleca apoi din oraş, iar cei care vor rămâne, nu vor cuteza să întreprindă ceva împotriva dumneavoastră. Ştiu ei doar prea bine, că vă aflaţi sub protecţia mea.

— Oferta este foarte generoasă fără îndoială şi de aceea acceptăm cu recunoştinţă doar câteva zile, continuă Marian

politicos. Totuşi să mă ascund ca oaspete în casa dumneatale nu-mi prea dă mâna. Vom proceda aşa, pe timpul zilei nu vom vizita deloc oraşul, încât prinşi în mulţime ne va fi greu să ne apărăm, dar pe timpul nopţii vom îndrăzni totuşi să vizităm interiorul sanctuarului unde se găsesc templele.

— Am bănuit de la început că nu vă veţi lăsa convinşi. Cel puţin mai aşteptaţi vreun ceas aici, până să plecaţi continuă indianul liniştit. Peste o oră, majoritatea pelerinilor nu vor mai fi pe străzi. Fie vor campa undeva în afara oraşului, fie vor căuta adăpost prin locuinţele cunoscuţilor din oraş. Momentan însă, străzile sunt înţesate.

— Aşa să fie, consimţi Marian. Oricum vom fi cu mare băgare de seamă. Tocmai de asta, te voi ruga Pongo, să nu ne însoţeşti cu Maha, să rămâi aici pentru a nu atrage atenţia. În caz că nu ne vom înapoia în decurs de trei ore poţi să pleci în căutarea noastră.

Pongo privi cam pe furiş spre indian, prea plăcut nu părea să-i fie să rămână singur aici cu indianul acesta care produsese o impresie atât de puternică asupra lui, dar în cele din urmă îşi învinse reţinerea, încuviinţă înclinând capul şi asigurându-ne:

— *Masser* se poate baza pe Pongo!

De fapt nu-l înţelegeam pe Marian. Am fi putut rămâne liniştiţi ca musafiri la Hanu, vreo două zile, acesta n-avea ce să ne strice. Încăpăţânarea asta de-a vizita numai decât oraşul pe timpul nopţii însemna ceva ca o provocare, ca o sfidare a pericolului. Mi se păru c-a hotărât astfel pentru a nu lăsa impresia c-ar fi fost capabil de laşitate, lăsându-se intimidat de gloata aceea de pelerini fanatici provenind din nord.

Totuşi, întrucât Pongo şi Maha rămâneau ca o acoperire în rezerva noastră, aceasta nu era decât salutar.

Dac-o fi să ajungem la necaz, va şti el să ne găsească, iar dacă nu, atunci era clar că s-ar fi zis cu noi, pentru că fanaticii în furia lor oarbă, ne-ar fi ucis de-ndată ce le-am cădea în mână. Deasemenea şi Hanu ne oferea oricum protecţie suficient de mare. Îi stăteau la dispoziţie puteri care păreau supranaturale, cucerite doar prin puterea minţii.

Iată că aveam de-acum doi uriaşi păzitori, care vegheau asupra siguranţei noastre, unul care dispunea de uriaşe puteri fizice, iar celălalt de puteri la fel de mari dar spirituale.

Totuşi motivele lui Marian încă nu le înţelegeam pe deplin. După ce Hanu ne pofti s-aşteptăm scurgerea

timpului până-n momentul plecării în încăpătoarea sa cameră de zi, Marian, zise foarte grav:

— Nu este deloc, aşa cum s-ar părea a fi o sfidare gratuită pe care o fac prin propunerea de a vizita oraşul în noaptea asta, respect numai promisiunea pe care am făcut-o inspectorului Black. Mâine dis-de-dimineaţă vine Guvernatorul Statului Bengal, aici şi Black se teme că se va încerca un atentat asupra lui sir Edward Hosfield. M-a rugat în mod deosebit că cercetez ce şi cum pentru a descoperi dacă se pune la cale ceva. Ăsta este motivul pentru care vreau neapărat să ies noaptea asta în oraş. Va trebui să vizităm sanctuarul oraşului Jaganath după care să ne îndreptăm spre est. Sanctuarul oricum este în drumul nostru, Robert. Chiar înainte se intrarea în oraş, calea ferată trece peste un defileu prăpăstios, care este foarte bun pentru organizarea unui atentat. Chiar dacă Black a postat acolo sentinele, vreau să mă conving eu însumi că totul este în ordine.

— Domnule Farrow, asta numesc eu respectarea cuvântului dat, exclamă Hanu entuziasmat ştii prea bine ce pericole te aşteaptă şi cui toate astea nu şovăi s-o faci. În privinţa celor spuse înclin şi-ţi dau dreptate. De data asta au sosit pelerini noi în Jaganath la sărbătoarea carelor, care nu au mai participat pân-acum niciodată la aşa ceva. Chiar şi pelerinii care au luat astăzi atitudine atât de hotărâţi, pot intra în categoria unor atentatori posibili. Aceste triburi luptă de mult prin toate mijloacele la înlăturarea stăpânirii britanice în India şi-abia acum îmi explic şi apariţia dumneavoastră în oraş. Ideea atentatului este foarte verosimilă, pentru că tocmai printr-un astfel de act s-ar putea aprinde flacăra răzmeriţei în mase. Acum însă trebuie să-mi mobilizez toate forţele întrucât numai din întâmplare aţi putea descoperi un atentat îndreptat împotriva guvernatorului. De aceea voi da dispoziţiile necesare oamenilor mei, să vă ajute dacă va fi cazul.

— Atunci va trebui să fim precauţi şi să-i ducem în eroare chiar pe oamenii dumneavoastră, domnul Hanu, întrucât doar dacă nimeni nu ne recunoaşte vom avea vreo şansă de izbândă în misiunea noastră, spuse Marian zâmbind. Totuşi este plăcut să ştii că ai permanent ajutor în apropiere. Mă bazez totuşi mai mult pe Pongo şi Maha în caz de pericol.

Hanu se scuză pentru câteva clipe şi părăsi încăperea. Atunci Pongo, care stătuse într-un ungher spuse cu oarecare şovăială:

— N-ar fi mai bine, dacă Pongo ar urma *Masser* îndeaproape? Indienii poate ucide *Masser* imediat, atunci Pongo intervine prea târziu.

Marian zâmbi pentru că avea aceiaşi percepţie ca şi mine, gândindu-se la sfiala şi stânjeneala camaradului nostru de a rămâne singur în casa indianului, pe care-l bănuia de vrăjitorie. Marian redeveni serios şi zise:

— Da Pongo, într-un fel ai dreptate. Lăsând la o parte faptul că-ţi este neplăcut să rămâi aici, poate ar fi mai bine să te afli în preajma noastră, dar asta ar implica tot atât de bine să fi la rându-ţi expus atacurilor indienilor. Va trebui să fi cu mare băgare de seamă, dacă ne vei urma îndeaproape.

— Se-nţelege de la sine, că Pongo va băga bine de seamă, intervenii şi eu, întrucât mă simţeam mai în siguranţă ştiindu-l pe Pongo în apropiere. Dacă va trebui să acţioneze după numai trei ore poate că nu va avea altceva de făcut decât să răzbune moartea noastră. Marian mă aprobă zâmbind şi se întoarse spre Pongo:

— Bine Pongo, ne vei urma îndată. Vom merge nu prea repede prin oraşul sfânt şi vom trece pe lângă pagoda cea mare părăsind oraşul pe la partea de vest a zidurilor sale. În felul acesta nu ne vei pierde din ochi, chiar dacă nu ne vei vedea tot timpul. Tocmai în oraş, nu va trebui să fi aproape de noi, pentru a nu bate la ochi. După ce-l vom părăsi şi ne vom apropia mai mult de defileul peste care trece calea ferată poţi să te apropii mai mult.

— Pongo face bine, răsuflă uşurat uriaşul. *Masser* va fi mulţumit.

Hanu reintră în încăpere şi Marian îi împărtăşi acum hotărârea noastră ca Pongo să ne urmeze imediat. Bătrânul indian se bucură când auzi de măsurile sporite de siguranţă şi adaugă:

— Este foarte bine, să aveţi un sprijin puternic la nevoie, chiar în apropiere şi în stare să intervină rapid. Servitorii mei tocmai mi-au raportat că tot oraşul este în fierbere. O astfel de stare de spirit n-a mai fost de multă vreme în oraş. Dacă atmosfera asta încărcată este o stare de spirit ce precede organizarea unui atentat împotriva guvernului, asta nu o pot eu judeca, dar probabil că aşa este. În consecinţă fiţi mereu în gardă, domnilor!

— Este de la sine înţeles, îl asigură Marian. Acum ar fi timpul să plecăm, întrucât dacă domneşte o astfel de stare de spirit în oraş, este sigur că lucrurile nu se vor calma prea curând.

— Just! Plecaţi deci şi încercaţi să zădărniciţi un complot asupra guvernatorului. Veţi împiedeca prin asta o vărsare de sânge cum n-a mai cunoscut oraşul Puri, niciodată. Gândiţi-vă ce se va petrece, dacă fanaticii din întreaga Indie se vor ridica la luptă mobilizându-i şi pe cei şovăitori.

V-aş fi sfătuit, să nu porţi la dumneata acum brâul fratelui meu Magava, domnule Farrow, pentru a nu-i stârni inutil pe indieni, dar pe de altă parte poate e mai bine aşa. Oricum fanaticilor le veţi bătea la ochii imediat, îmbrăcaţi aşa cum sunteţi în hainele astea europene.

— Poate c-ar fi mai bine dac-am îmbrăca veşminte indiene, propusei eu. Ne-am strecura oricum mai uşor.

— Propunerea este bună. Voi dispune să vi se aducă haine potrivite. Atunci dumneata domnule Farrow, poţi purta brâul sub veşmânt. Un moment, vă rog.

Hanu părăsi încăperea şi se reîntoarse după puţin timp cu un servitor, care purta nişte veşminte albe de mătase, elegante, sub braţ. Cu ajutorul acestuia îmbrăcarăm uşoarele haine indiene peste costumele noastre kaki. Cel puţin nu mai trebuia să ne vopsim feţele întrucât eram suficienţi de bine arşi de soarele tropicului, pentru a nu ne deosebi prea mult în această privinţă de indieni. În afară de asta, bântuiau şi aşa destui indieni mai deschişi la culoare decât majoritatea locuitorilor acestei ţări. Marian îşi încinse brâul sub largul veşmânt alb. La fel făcui şi eu cu al meu, în care-mi erau armele de trebuinţă.

În felul acesta avea pistoalele la îndemână.

Înainte de-a pleca nu uitarăm să-l mângâiem şi să-l alintăm pe Maha, ghepardul nostru pentru a se obişnui cu veşmintele noastre indigene şi a le lua mirosul. Marian ţinu să-l mai pună încăodată pe Pongo în gardă, să fie prevăzător.

Hanu ne conduse într-un colţ al camerei sale de locuit acoperit de-o perdea groasă de preţ şi-o dădu la o parte. Masivul perete construit din blocuri solide de granit ieşi la iveală. Hanu apăsă într-un anumit loc. De-ndată o parte din peretele masiv se dădu-n lături, de fapt o bucată destul de îngustă îmbinată în zidărie şi înaltul indian ne lămuri în şoaptă.

— Pe aici puteţi s-o luaţi de-a dreptul către orăşelul sfânt. Sanctuarul Jaganath traversaţi-l direct spre vest. Veţi da de o poartă care dă spre o dumbravă, de acolo nu veţi rata perspectiva defileului, care este ţinta dumneavoastră. Încăodată, fiţi cu ochii-n patru!

Mulţumirăm încăodată bătrânului indian şi ne strecurarăm prin deschizătura îngustă. În urma noastră nu am auzit nici un zgomot cum aceasta se închidea cu un zgomot uşor.

Luna răsărise între timp şi-şi revărsa razele sale asupra oraşului sfânt al templelor. Ne găseam acum într-o mică ulicioară mărginită de ziduri şi clădirea masivă a unui templu. Aşteptarăm în linişte câteva minute pentru a ne da seama dacă nu se aude ceva suspect.

Între timp ochi noştrii se obişnuiră cu întunericul care domnea în ulicioara îngustă, apoi o luarăm spre o ţintă luminoasă mai îndepărtată, care semnifica că acolo se termina perimetru unde erau amplasate templele hinduse.

Ajunserăm curând la colţul clădirii, de unde se deschidea perspectiva unei străzi largi, care ducea spre vest. Trebuia s-o luăm de-a dreptul înainte, pe urmă treceam pe lângă pagodă, în care erau adăpostite întruchipările sau statuile zeilor Jaganath şi al fraţilor şi surorilor sale. Deşi aveam un ţel precis de urmat, nu ne puteam abţine de-a admira arhitectura construcţiilor veghi, care făceau la lumina lunii o puternică impresie asupra noastră.

Păşeam fără să ne grăbim unul lângă altul de-a lungul străzii. De două ori trecurăm de-o încrucişare de străzi. Aici am văzut numeroase siluete albe, ce parcă stăteau nemişcate. Poate că erau preoţi cufundaţi în meditaţie, dar totuşi aceste apariţii în lumina lunii creau şi ele o impresie de nefiresc. Moartea era însoţitoarea noastră la fiecare pas, fiindcă eram absolut convinşi că fanaticii nu ne-ar fi iertat dacă întâmplător ne-ar fi descoperit.

Din nou ajunserăm la o stradă laterală, unde aceste siluete îmbrăcate în alb, erau parcă mai multe ca oricând şi stăteau atât de înghesuite una în alta de parcă s-ar fi pregătit de marş. Primele rânduri ale acestora, dacă erau la vreo zece metri depărtare de noi şi acum le puteam zări strălucirea ochilor venind dinspre bronzul feţelor acestora.

Unii făcură încercarea de a veni direct spre noi, dar noi ne continuarăm netulburaţi drumul ca şi cum nu ne-ar fi privit deloc asta şi, cu-n oftat de uşurare am constatat c-au rămas totuşi în urma noastră.

Hanu avea dreptate. Ceva se cocea aici în oraşul templelor. Poate că în aceste împrejurări ar fi fost mai nimerit să renunţăm la intenţia de a vizita pagoda şi să ne concentrăm eforturile pentru a ajunge mai repede la defileu, acolo unde se pregătea atentatul.

Am ajuns într-o piaţă mai mare, care era goală şi din care duceau în formă de stea mai multe străduţe laterale. Cu uimire am constatat acum că pe fiecare din aceste străduţe se găseau acele siluete nemişcate din care am mai văzut prosternate, poate, în rugăciune. Numai pe strada care ducea spre vest şi pe care oricum doream s-o luăm nu se găsea nimeni ca şi de altfel în piaţă. Asta-mi părea de la început suspect şi primejdios. Tocmai voiam să-l fac atent pe Marian şi să facem mai degrabă calea întoarsă, când văzui chiar în dreapta mea un monolit minunat care purta portretul zeului Hanuman sub formă de maimuţă.

Deşi nu mi-a scăpat că şi Marian şovăise pe moment, interesul pentru extraordinara lucrare îi birui şi lui instinctul de conservare.

În tăcere păşirăm alături înspre colonadă.

III
O PERFIDIE FĂRĂ SEAMĂN

ÎN TIMP CE EXAMINAM SOCLUL, construit dintr-o rocă de bazalt, bogat ornamentată, nu mă putut abţine să nu-i şoptesc lui Marian:

— Ce crezi tu, Mariane, ce pot să-nsemne acei indieni încremeniţi acolo? Pare ciudat, de parcă-ar fi liniştea de dinaintea furtunii. N-ar fi mai bine să ocolim de pe acum zona templelor şi s-o lăsăm pe altădată când pericolul va fi mai mic. Acum trebuie să ne preocupe doar cum să împiedecăm atentatul împotriva guvernatorului. Asta înainte de toate!

— Ai dreptate! De-aş fi bănuit numai că oraşul templelor este atât de înţesat de indieni şi la ora asta din noapte, poate că n-a fi luat-o pe aici. Acum din nefericire este prea târziu. Să sperăm că printre indienii de aici se găsesc destui adepţi de ai lui Hanu. Haide să mergem mai departe. Cu cât lăsăm templele mai repede în urma noastră cu atât mai bine.

De-abia ne întoarserăm şi îngheţai. Eram înconjuraţi de un cerc strâns de indieni, care se apropiaseră pe nesimţite. Siluetele păreau că ne pândesc nemişcate din imediata noastră apropiere. Noi rămăseserăm pe moment de-asemenea nemişcaţi.

Speram din tot sufletul ca şoaptele pe care ni le spuseserăm în germană adineaori să nu fi fost auzite. Din spirit de prevedere îmi plecai capul astfel încât marele turban pe care mi-l dăduse servitorul lui Hanu să-mi mascheze cât mai bine faţa. Privirile piezişe pe care le aruncai în lături, m-au făcut să observ că şi Marian a făcut la fel. Un indian mic de statură dar din ale cărui mişcări se putea deduce hotărâre şi îndemânare păşi acum înainte.

— Cine sunteţi, vorbi el în limba hindu, ce căutaţi aici? M-am hotărât să nu răspund nimic pentru că deşi înţelegeam bine limba nu eram în stare în afară de câteva frânturi s-o vorbesc cât de cât şi luând cuvântul, m-aş fi trădat cu siguranţă.

Marian nu se găsea în situaţia mea, deoarece el vorbea hindu, destul de fluent. Dar şi el preferă să tacă, scuturând numai capul, în timp ce cu mâinile făcea mişcări de apărare. Asta era o bună stratagemă pentru că acum cel ce ne întrebase putea crede că noi ca pelerini am făcut un legământ al tăcerii, aşa cum se întâmplă adesea în India. Micuţul indian aşteaptă puţin şi-apoi vorbi din nou:

— Vreţi să ne faceţi să credem c-aţi făcut un jurământ al tăcerii. Dar atunci n-ar fi trebuit nici să vorbiţi în limbă străină. Vă întreb încăodată: Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

Din nou se folosi Marian de un truc care spera să ne salveze. El spuse simplu – în germană şi foarte repede:

— Suntem pelerini dintr-o ţară străină, am venit Jaganath, pentru a vedea sanctuarul.

Găselniţa lui Marian păru să prindă, pentru că acum inchizitorul nostru păşi deoparte, surprins oarecum şi începu să vorbească în şoapte cu consângeni săi. Marian păşi calm spre el, în timp ce eu îl urmam de-aproape. Puteam să ne salvăm din situaţia neplăcută numai prin îndrăzneală şi prezenţă de spirit.

Şi pentru început impertinenţa noastră păru să dea roade. Indienii înlesnindu-ne să trecem printre ei. Nu-mi era deloc plăcut ştiind că-n orice clipă unul dintre ei ne-ar putea străpunge cu pumnalul, dar Marian şi intrase între primele rânduri ale indienilor.

Îmi bătu acum la ochi că un indian înalt şi zvelt îşi croi drum printre ceilalţi se apropiase de primul indian care vorbise şi-i şopti ceva repede la ureche. Înainte ca noi să fi putut bănui ceva rău din partea lui, acesta se-ndreptă spre noi spunându-ne în limba germană:

— Sunteţi germani. Eu am fost prizonier în Germania.

Micul indian strigă cu-o voce impetuoasă câteva cuvinte care mă făcură să-mi duc mâinile numai decât la cingătoare unde-mi ţineam armele. Marian făcu la fel. Mai auzii câteva cuvinte spuse pe un ton de mânie şi-n clipa următoare se făcu întuneric în jurul meu, unul dintre indieni îmi aruncase peste cap un voal care-l strânse atât de tare, încât de-abia puteam respire. Concomitent tot cu ajutorul voalului am fost tras în jos în timp ce mâini puternice şi viguroase mă înşfăcară cu putere, imobilizându-mă. Înainte de a mă putea apăra, mâinile mi-au fost duse la spate şi legate cu sfori trainice.

La fel procedară şi cu Marian şi-apoi îmi legară mâinile de acesta din urmă şi ca o vită dusă la tăiere, cu sforile fine pătrunzându-mi până la os, fui transportat de acolo.

Nu era nevoie să urcăm treptele zeului Jaganath. Mi-am dat seama că atacatorii mei mă duceau undeva în stânga pagodei. Drumul nu a durat mult. Curând am fost pus pe picioare, un braţ zdravăn îmi încleştă beregata şi strânse cu putere. Regretai acum că pe timp ce eram transportat nu am cerut ajutor prin strigăte. Chiar dacă voalul greu mi-ar fi înăbuşit vocea, totuşi Pongo ar fi putut auzi strigătele mele

şi s-ar fi putut orienta mai târziu. Adevărul este că nu am vrut ca prin strigătele mele să le sugerez indienilor că mă aşteptam la vreun ajutor de undeva sau că acesta era chiar în apropiere.

Acum era prea târziu. Mâna care-mi înşfăcase beregata îmi lua respiraţia şi aşa că, deschizând gura la maximum, de-abia puteam trage puţini aer cât să nu mă sufoc.

Voalul mi-a fost luat de pe ochi: în acelaşi moment un căluş zdravăn îmi umplu gura, un căluş pe care mi-l legară cu sfoară pe după ceafă, atât de tare încât nici vorbă să-l împing cu limba afară. Totuşi, a simţeam oarecum mai uşurat, de îndată ce slăbise strânsoarea din jurul gâtului meu. Strângerea de beregată a fost după cum realizam doar o măsură de prevenire pentru a-mi vârî căluşul în gură fără a fi în stare de-a scoate vreun sunet. Era totuşi un semn că atacatorii noştri n-aveau intenţia să ne ucidă pe loc, pentru că în acest caz nu şi-ar fi dat osteneala să ne pună căluşe.

Pentru noi acest răgaz de timp însemna totul, pentru că Pongo va face tot ce-i va sta în putinţă să nu ne lase de izbelişte. Chiar dacă am fost numai puţin duşi pe sus de indieni, aşa încât lui Maha îi va veni fără îndoială greu să ne ia urma, uriaşul Pongo va găsi-o el în cele din urmă. Aşa dar mă simţeam destul de liniştit, acum când îmi dădeam seama că zăceam într-un fel de curte înconjurată de ziduri înalte, în care se găseau şi cele trei care, care serviseră la transportul zeităţilor Jaganath-ului, ai zeului însuşi şi ale surorilor lui.

Lângă mine stătea legat Marian. Eram atât de strâns legat încât o încercare de evadare sau o oarecare rezistenţă era cu desăvârşire exclusă, ca să nu mai vorbim de faptul că mâinile şi picioarele ne erau legate fedeleş.

Micuţul indian care ni se adresase prima dată stătea în faţa noastră şi ne examina cu un zâmbet ironic. Plănuia ceva deosebit cu noi pesemne pentru că ceilalţi indieni care-i stăteau prin preajmă rânjeau satisfăcuţi ca şi cum aşteptau o mare bucurie.

Acum indianul luă cuvântul şi ne vorbi de data asta într-o engleză destul de bună:

— Ei, domnilor, pot de-acum presupune că cel puţin înţelegeţi englezeşte!

Întrucât el se uita la noi ca şi cum ar fi dorit un răspuns şi cum întrebarea lui nu fusese retorică înclinarăm capul, în semn de răspuns.

— Foarte bine, voi putea cel puţin să vă lămuresc soarta care vă aşteaptă acum, continuă indianul. Ce-aţi căutat aici îmbrăcaţi în haine indiene, nu mă interesează. Oricum nu-

mi veţi spune adevărul. Pentru mine esenţialul rămâne că, aici în toiul nopţi, v-am prins spionând în chiar preziua eliberării ţării noastre, India, mascaţi în haine indiene. Şi mai important pentru noi rămâne faptul că purtaţi brâul şi arătă spre Marian, care a aparţinut unuia dintre cei mai mari duşmani ai noştri. Ştim cum aţi ajuns în posesia lui. Aţi mijlocit ca Magava înainte de moarte să dea ordine care au avut atâtea consecinţe nefaste pentru noi. Pe deasupra purtătorul unui asemenea brâu devine el însuşi unul dintre conducătorii acestei secte blestemate care pactizează chiar cu stăpânitorii Indieni de astăzi. Că trebuie să muriţi este absolut clar. Ne-am gândit însă la o moarte cât mai potrivită rangului vostru, la o moarte care va face toate onorurile unor oameni care deţin o asemenea poziţie.

Indianul îşi terminase cuvântarea şi ne examina din nou, pentru a ne cerceta. Se înşela amarnic dacă credea că ne-a speriat prin tot ce a spus. Ştiam noi prea bine că nu ne aştepta o moarte uşoară în cazul că le vom cădea în mâinile fanaticilor. Bucuria de a ne arăta înspăimântaţi nu voiam să le-o facem în nici un caz.

Micuţul indian mai aşteptă puţin uitându-se la feţele noastre, înainte de a izbucni pe un ton iritat:

— Să nu credeţi cumva domnilor că glumesc. Trebuie să fiţi daţi morţii şi încă unei morţi groaznice. Vedeţi carele acelea de acolo, pe care mâine după ce guvernatorul şi suita sa vor fi distruşi, vom transporta în triumf portretele zeităţilor noastre de-a lungul oraşului până spre malul mării. Ia uitaţi-vă bine la roţile alea uriaşe!

Fără voie mi-am întors privirea asupra celor opt roţi uriaşe ale primului car, fiecare de câte doi metri în diametru.

În vremurile de odinioară, mulţi fanatici se aruncau de bună voie înaintea acestora şi se lăsau zdrobiţi numai pentru a onora prin moartea lor zeităţile întruchipate pe care le transportau. În cele din urmă englezii au interzis cu desăvârşire acest ritual barbar.

O bănuială se instală în interiorul meu cu privire la moartea care ne aştepta şi la modul cum avea să vină. Un fior de groază mi-a cuprins şira spinări. Atunci indianul reluă batjocoritor.

— Vedeţi domnilor că roţile ajung până la jumătatea covoarelor care acoperă carele. Nimeni nu va observa că pe partea de sus a acestora pe două roţi va fi legat câte un corp omenesc. Când roţile vor fi puse în mişcare, nimeni nu le va putea opri atât de repede – chiar dacă acestea – corpurile vor deveni vizibile. Înainte de a se mai putea petrece ceva,

veţi dispărea sub roţi. Încet de tot, dar mai întâi cu picioarele!

Dacă n-am fi avut încă speranţa în Pongo şi puternicul Hanu acea zugrăvire a morţii noastre, aşa cum numai un creier asiatic ar putea s-o născocească poate ne-ar fi scos din simţiri.

Aşa însă indianul nu avu satisfacţia da vedea teama zugrăvită pe feţele noastre. Şi din nou răbufni cu mânie în glas.

— N-o să mai fiţi atât de nepăsători când mulţimea de pelerini se va îmbulzi să tragă carul şi roţile se vor fi pus în mişcare şi trupurile vă vor aluneca în jos pentru a fi sfărâmate. Gândiţi-vă la asta noaptea asta care, vă mai rămâne la dispoziţie. Vom da mâine şi prima lovitură guvernatorului şi oamenilor săi, care vor fi eliminaţi odată pentru totdeauna. Chiar dacă poliţişti vor sta de pază la defileu, nu acolo se va produce deraierea trenului. Chiar dacă acolo ar fi mai potrivit s-o facem. Ştim prea bine că tocmai de aceea locul va fi mai bine păzit. Dar cu un kilometru mai înainte nu vor bănui nimic. Când rachetele luminoase vor da semnalul că lovitura a fost dată, toţi străinii albi din oraş vor fi lichidaţi. Nici chiar Demonul din Puri nu vă va putea salva.

Pentru noi neprevederea indianului care certificase producerea atentatului şi ne trăda şi locul unde urmează să aibă loc era de-o imprudenţă covârşitoare.

Pe de altă parte ne indica că abia dimineaţa zilei următoare urma să fim jertfiţi. Poate că pe alţii i-ar fi impresionat astfel siguranţa indianului, care ne trăda totul fiind sigur că n-o să ajungem să-l deconspirăm, noi eram însă siguri că Pongo ne va da de urmă. Dacă acest lucru se va produce vom avea timp suficient pentru a împiedeca şi proiectatul atentat.

Aproape că-mi venea să mă trădez schimonosindu-mi faţa a batjocură dar apoi îmi dădui seama şi-mi holbai ochii, de parcă aş fi fost înspăimântat de moarte. Dacă viclenia asta îmi reuşise sau nu îmi fu dat să mă conving imediat. Indianul care mă urmărise foarte atent râse puternic acum şi-mi zise mulţumit:

— Aşa dar domnul nu se mai simte aşa de bine acum. Şi celălalt va simţi spaima de-ndată ce va veni vremea şi zorii vor fi sosit. Voi merge chiar lângă car, domnilor şi mă voi bucura la auzul primelor voastre strigăte.

Micuţul indian, care se dovedea atât de crud în natura sa, strigă acum câteva cuvinte însoţitorilor săi. Imediat se stârni

o agitaţie ca din senin, unii aduseră frânghii suplimentare, alţii traseră covoarele astfel încât să acopere roţile.

În cele din urmă furăm înşfăcaţi cu brutalitate şi târâţi spre care. Marian stătea în stânga mea şi-l puteam vedea cum indienii îl ridică în sus pentru a-l răstigni pe coroana roţi uriaşe.

Apoi fu rândul meu să fiu ridicat pe sus pentru a-mi aplica un tratament asemănător. Funii solide şi flexibile mă ţineau atât de strâns de roată încât nu-mi puteam mişca nici mâinile nici picioarele nici măcar cu-n centimetru. Cu cruzime şi rafinament fanaticii ăştia ne legară de roţi în aşa fel încât picioarele noastre ieşeau mai în faţă. Când carele se vor pune în mişcare, roţile vor începe să ne zdrobească de jos în sus. Timp de lungi secunde mă chinui gândul îngrozitor, ce se va întâmpla cu noi dacă Maha nu va reuşi să ne dea de urmă. Vom fi purtaţi o bucată de drum de care, iar indienii care vor alerga în urma noastră vor acoperi fără îndoială şi urmele pe care le-am făcut. Dar oare Pongo nu va fi sortit unei morţi asemănătoare în caz că va fi prins?

Dacă ştiau cum am ajuns în posesia brâului lui Magava, era imposibil să nu ştie şi de contribuţia esenţială a lui Pongo al nostru.

Încercai să-mi alung din minte gândurile astea chinuitoare. Pongo nu se va lăsa prins aşa de uşor; va şti el cumva să dejoace planurile acestor sceleraţi. Apoi mai era şi Hanu, a cărui putere era poate chiar mai mare decât o bănuia că este micuţul nostru indian, călăul nostru. N-a spus el oare că oamenii săi vor sta necontenit în preajma noastră? Poate că aceştia ai şi fost martori la tot ce ni s-a întâmplat şi-acum lucrează la eliberarea noastră.

Firește s-ar putea ca fanaticii să instaleze o pază foarte puternică aici lângă care, cu care oamenii lui Hanu vor avea de furcă nu glumă. Sigur că vom fi permanent în umbra morţii pentru că fanaticii chiar dacă se va ajunge la o luptă ar putea să ne înjunghie înainte de-a da bir cu fugiţi.

Începui să mă enervez pe mine însumi. Altădată chiar în situaţii mai deznădăjduite nu-mi pierdeam cumpătul atât de uşor. Acum însă parcă toate îndoielile din lume începeau să-mi dea târcoale. Poate că era de vină şi sentimentul grozav că dacă eliberarea noastră nu reuşea, a doua zi se va da semnalul unei băi de sânge nemaiîntâlnită în oraş care nu va fi decât prologul unei răscoale generale în toată India.

Acum ştiam unde va avea loc atentatul asupra guvernatorului şi mai ştiam că acesta va fi semnalul dat pentru măcelărirea tuturor europenilor din Jaganath.

Deodată se-ntunecă în faţa ochilor mei. Indienii coborâseră covoarele care ajungeau până la osiile uriaşe şi ne fereau de privirile celorlalţi. Fanaticii îşi calculaseră prea bine mişcările. Odată puse roţile în mişcare şi noi odată ajunşi sub acestea era prea târziu pentru o salvare în ceea ce ne privea. Carul greu, odată pus în mişcare nu se putea opri atât de repede din cauza inerţiei.

Mă trudeam din răsputeri să-mi dau seama dacă indienii aveau de gând să se-ndepărteze şi dacă lăsau paznici aici lângă care. Dar indianul mititel, cunoştinţa noastră nu ne lasă fără răspuns. Voia să mai simtă încăodată gustul răzbunării şi a victoriei depline asupra noastră.

Se aplecă şi strigă sub covorul greu:

— Domnilor, vă doresc o noapte plăcută. Aş lăsa cu plăcere o gardă aici să păzească şi să zădărnicească orice încercare de evadare dar asta ar bate la ochi preoţilor care nu cunosc planul nostru. Dar ştiu prea bine că nu vă puteţi elibera. Aşa dar, până mâine dimineaţă! Vă voi trezi la timp pentru a vă anunţa sosirea pelerinilor.

Mai auzii cum indienii se-ndepărtează de lângă care. Mergeau probabil spre vest pentru a distruge şinele căii ferate şi pentru a aşeza capcana pentru poliţiştii care păzeau la defileu.

Cuvintele spuse la despărţire de indian erau pline de cruzime întrucât el ştia prea bine că singuri nu ne-om putea elibera niciodată.

Indienii aceştia cunoşteau meşteşugul. Eram legaţi atât de strâns de roată încât nici cel mai puternic om din lume n-ar fi izbutit în aceste condiţii să-şi rupă funiile de piele cu care fusesem legaţi.

Dacă cineva ar fi încercat totuşi mai curând ar fi înnebunit în deznădejdea-i decât să reuşească s-o facă cu adevărat.

Prin urmare nu mi-am irosit forţele fără sens într-o inutilă încercare. Poate că ma aveam nevoie de ele dacă Pongo ne va veni în ajutor. Ascultam de-acum cu mare atenţie dacă nu cumva se şi apropia uriaşul pentru a încerca eliberarea noastră.

Dar ne fusese dat ca lucrurile să se petreacă cu totul altfel decât am gândit noi.

IV
PUŢINĂ LIBERTATE

SE MAI SCURSE O JUMĂTATE DE ORĂ. Începură să mă chinuie cele mai negre gânduri. În sfârşit auzii nişte zgomote uşoare. Nu putea să fie decât Pongo care dăduse de urma noastră cu ajutorul lui Maha al nostru. Mi-ar fi plăcut să-mi fac auzită prezenţa prin strigăte dar căluşul nu-mi permitea. Pe de altă parte n-aveam certitudinea că într-adevăr era Pongo. Era foarte posibil ca să mai fi rămas nişte fanatici, care să ne provoace astfel, pentru a râde de noi.

Deodată, de undeva de jos, de la marginea covorului greu se auzi o voce:

— *Sahibi?*

Asta era salvarea noastră. Simţii o vie recunoştinţă pentru Hanu şi oamenii săi. Numai de la aceştia putea veni salvarea, sau tot mai era o cursă a fanaticilor?

Mintea mea gândea cu febrilitate, dacă să mă fac cumva auzit sau nu. De la Marian nu veni nimic. Din nou se auzi vocea de adineaori, acum şi mai imperativ:

— *Sahibi!*

Marian scoase un strigăt înăbuşit de sub căluşul său, îi urmai pilda numaidecât. Covorul greu a fost ridicat, se auzi o exclamaţie de groază, întorsei capul şi am văzut nişte siluete albe care se aplecau asupra noastră, tăindu-ne legăturile imediat. După ce m-au repus pe picioare, încă mă clătinam, dar am fost sprijinit numai decât de către doi indieni. Fusesem atât de strâns legat încât sângele nu mai circula şi membrele-mi erau amorţite.

Alţi doi indieni începură să-mi maseze braţele şi picioarele şi-o făcură cu atâta îndemânare încât nu după mult timp eram stăpân pe deplin asupra facultăţilor mele fizice. Muşchii mă ascultau din nou.

Un indian păşi înaintea noastră, făcu o plecăciune adâncă şi spuse într-o engleză corectă.

— *Sahibi,* am văzut cum v-au luat prizonieri şi cum aţi fost legaţi, dar nu v-am putut elibera mai curând, întrucât fanaticii s-au aţinut mereu prin preajmă. Acum au plecat spre vest. Vom rămâne încontinuu în apropierea dumneavoastră. Hanu ne-a poruncit asta.

— Vă mulţumesc mult. Ne-aţi salvat vieţile. Dar unde este însoţitorul nostru negru împreună cu ghepardul?

— Nu l-am văzut răspunse repede indianul.

Era destul de ciudat. Pongo trebuia deja să fi fost aici. Fără un motiv foarte întemeiat Pongo al nostru n-ar fi

întârziat cu nici un chip şi nu ne-ar fi scăpat din ochi. Să i se fi întâmplat ceva lui Pongo?

— Marian n-ar trebui să vedem unde a rămas Pongo, îl întrebai pe Marian deodată.

— Nu Robert. Mai întâi trebuie să ne gândim cum să zădărnicim atentatul împotriva guvernatorului şi să-mpiedecăm masacrul care va urma, zise prietenul meu, devenind foarte grav. Abia pe urmă vom pleca în căutarea lui Pongo. Cred că are un motiv bine întemeiat, dacă încă nu este aici. Nu cred să fi căzut şi el în mâinile fanaticilor, altfel aceştia s-ar fi lăudat fără îndoială cu isprava lor.

Asta cam aşa era. Hanu la reţinut pe prietenul nostru în ultimul moment. Nu trebuia să mai zăbovim prea mult, era vorba doar de salvarea câtorva oameni şi de împiedecarea măcelului care va urma.

— Putem să părăsim şi noi oraşul templu prin poarta de la vest? se interesă Marian pe lângă indianul care ni se adresase. După ce vom ieşi din perimetrul templelor nu va mai fi necesar să fiţi aşa de aproape în urma noastră. Dacă scăpăm de aici vom putea să ne purtăm, afară, singuri de grijă.

— *Sahibii* să poruncească şi noi vom urma instrucţiunile lor. Dar Hanu ne-a poruncit şi el ca să supraveghem oraşul, continuă indianul făcând încă odată o adâncă şi ceremonioasă plecăciune. În afara oraşului sfânt, alţi fraţi vă vor ajuta la nevoie.

— Să sperăm că vom fi cu mare băgare de seamă. În sfârşit încăodată mii de mulţumiri pentru ajutorul dat la salvarea noastră.

— Nu ne-am făcut decât datoria *sahib* şi, după ce făcu o nouă plecăciune se retrase.

Într-o clipă dispăru apoi, împreună cu oamenii săi. Se pricepeau să se facă nevăzuţi, fără să sesizăm, încotro o luaseră.

— Foarte eficient, exclamă Marian apreciativ. Hanu pare să dispună de servitori excelenţi pregătiţi. Haide repede Robert, să-i dăm de ştie lui Black.

Curând părăsirăm curtea interioară a templului unde era să fim jertfiţi unei morţi îngrozitoare, ajunserăm din nou în piaţa în acre am fost prinşi şi acolo unde admiraserăm cu nesăbuinţă monolitul de granit.

Înainte de a păşi în piaţetă, spionaserăm în toate părţile pentru a depista vreun zgomot de orice natură, străpunserăm cu privirile fiecare colţ mai ascuns şi mai puţin luminat,

pentru a descoperi la timp vreun duşman care c-ar fi putut ascunde acolo.

Dar oamenii lui Hanu făcuseră o treabă bună, nu erau duşmani prin preajmă, plecaseră cu toţi spre vest. Deci în interiorul oraşului templelor eram acum în siguranţă mai ales că eram siguri că oamenii lui Hanu ne urmăriseră şi că erau peste tot. De fapt pericolul va începe abia după ce vom păşi pe poarta de vest a oraşului şi ne vom găsi în zona grădinilor şi pădurilor învecinate oraşului.

Păşirăm mai cu sârg spre poartă, dar neomiţând să ne mascăm trecerea, să rămânem cât mai mult posibil în umbra clădirilor templelor şi pândind un timp la fiecare colţ de stradă.

Ajunserăm netulburaţi până la poarta de vest, care stătea larg deschisă. Pe deoparte o uşurare pentru noi pe de altă parte un semn de îndoială întrucât bănuiam o cursă. Era aşa de tentantă ca o cursă de şoareci. Ne oprirăm să examinăm poarta, zise Marian.

— Se poate ca fanaticii să fi dat năvală pentru a ajunge cât mai repede la defileu şi la locul unde intenţionau să provoace atentatul. Atunci s-ar explica de ce poarta a rămas larg deschisă.

S-ar putea ca toate porţile care duc în interiorul oraşului templului să fie deschise pe timpul nopţii pentru a înlesni pelerinilor pătrunderea acolo şi pe timp de noapte.

Ritualurile indiene sunt foarte diferite de la o regiune la alta şi aici totul e posibil. Ar trebui să cunoaştem obiceiurile locale şi încă foarte bine.

Păcat, dac-aş fi ştiut, l-aş fi întrebat pe Hanu despre toate astea.

Tresărirăm speriaţi când în spatele nostru se auzi o voce:

— *Sahibi!*

Un indian înalt şi zvelt, răsări ca din pământ înaintea noastră, dar a cărui faţă n-o distingeam întrucât nu era în bătaia razelor de lună.

Mâinile noastre alunecară spre paturile pistoalelor. Dar indianul făcu un gest liniştitor şi zise repede:

— *Sahibi,* vin din partea lui Hanu. Trebuie să-i conduc pe *sahibi* la el. E chiar în apropiere.

Asta este cu totul altceva. Probabil a aflat de la oamenii săi că noi ne-ndreptăm spre poarta de vest.

— Unde se găseşte Hanu, întreabă din prevedere Marian.

— Lângă clădirea templelor, lângă poartă veni răspunsul prompt al indianului, după o adâncă plecăciune de respect.

— Mi-e îngăduit să conduc pe *sahibi?*

— Fără a mai aştepta răspunsul nostru, păşi înainte. Îmi trecu prin cap pentru câteva secunde de ce oare n-a venit însăşi Hanu în întâmpinarea noastră, apoi, m-am gândit că poate sentinelele fanaticilor se găsesc pe undeva prin apropiere. Poate că Hanu cunoştea vreun drum pe unde îi vom putea evita mai bine, în caz că fanaticii ar fi lăsat totuşi oameni la posturi de observaţie.

Întrucât Marian şi păşea deja voiniceşte în urma indianului mă hotărâi să-i urmez pilda. Nici nu am mai avut timp să-mi exprim îndoielile care mă munceau, camaradului meu că şi ajunserăm la poarta de unde începeau construcţiile templelor.

Conducătorul nostru şi dispăru pe poartă. Aceasta era pentru noi de bun augur. În acţiunile noastre aventuroase nu era niciodată bine să laşi necunoscuţi în urma ta, chiar dacă vin cu cele mai călduroase recomandări.

Ajunserăm în sfârşit într-o alee cu desăvârşire pustie. Numai câteva perdele grele şi groase ce atârnau de pereţi indicau că acolo există intrări în încăperi colaterale.

Tânărul indian care avea o faţă mândră şi îndrăzneaţă aşa cum mi-am putut da seama de-ndată ce lumina razelor de lună i-au căzut întâmplător pe faţă, trase una din grelele perdele deoparte, spunând:

— Vă rog *sahibi,* Hanu vă aşteaptă.

Omul nu învaţă niciodată destul de la viaţă. De-ndată ce individul făcu o plecăciune, observai din întâmplare o strălucire ciudată a ochilor săi. Voiam tocmai să-l fac atent pe Marian, îmi şi dusei mâna la patul pistolului meu, când ridicai privirea l-am văzut într-o încăpere de mărime mijlocie pe bătrânul Hanu, care părea să stea pe un scaun de piatră aplecat asupra unei cărţi străvechi.

Am uitat de-ndată de privirea perfidă a indianului şi-am păşit în încăpere. Marian mi-o luase deja înainte. Hanu nu ridică capul la intrarea noastră, ba mi se păru chiar că şi-l adânci în carte. Asta-mi dădu de gândit. Toate bănuielile mă năpădiră. Marian îşi drese glasul şi când Hanu nu făcu în continuare nici o mişcare, spuse:

— Mulţumesc de ajutorul dat prin oamenii dumitale. Ne-au scăpat dintr-o situaţie tare neplăcută. Trebuie să ajungem la calea ferată, se pregăteşte un atentat şi acum, cunosc bine locul. Fanaticii în bucuria lor de-a ne fi prins s-au trădat singuri. Poţi să ne arăţi pe unde ar fi mai nimerit s-o luăm pentru a ocoli sentinelele puse de atentatori?

Şi unde a rămas Pongo al nostru?

În sfârşit corpul lui Hanu se mişcă. Încetul cu încetul îşi ridică el capul acuma şi când lumina căzu din plin pe faţa lui am recunoscut dintr-o privire ce mare greşeală făcusem, întrucât nu Hanu stătea la masă acum ci un alt indian bătrân, care semăna la păr şi la barbă uimitor cu „Demonul din Puri”.

Faţa sa avea culoarea deschisă a oamenilor din nord. Trăsăturile mândre erau schimonosite. Îşi arată dinţii albi strălucitori când îşi strâmbă buzele într-un râs ironic.

Oricât de repede mi-am dus mâinile la pistoale, potrivnicii noştri prevăzuseră totul. În timp ce Marian vorbea cu pretinsul Hanu indieni mlădioşi se strecuraseră în spatele nostru. Poate că străvechea clădire a templelor avea deschizături şi intrări în zidurile groase, din care probabil că dăduseră năvală. În momentul în care indianul îşi ridica capul de pe bucoavna lui, eram cu desăvârşire lipsiţi de apărare. Din nou lanţuri fine ni se încolăciră în jurul gâtului. Furăm trântiţi cu atâta putere la pământ încât pentru o clipă crezui că-mi zboară capul din loc.

Durerea care-o resimţi când laţul mi se strânse atât de brutal şi chiar am crezut că mi-am pierdut pentru moment cunoştinţa. Scurtul răgaz în care mă luptam să-mi vin în fire de pe urma durerii a fost folosit de indieni care-mi legară mâinile la spate atât de strâns, încât în primul moment am crezut că funiile de piele mi-au tăiat carnea până la os. În momentul următor un căluş îmi fui înfundat în gură aşa de mare încât, de-abia mai puteam respire. De-abia când căluşul îmi fu legat la ceafă printr-o sfoară subţire dar trainică laţul sugrumător de pe gât slăbi. De-abia-mi recăpătasem oarecum cunoştinţa şi-mi venisem puţin în fire, că şi fui aruncat la pământ la picioarele bătrânului Indian, care se ridicase între timp liniştit de la masă şi acum ne privea batjocoritor.

Îmi venea să mă năpustesc asupra acestuia, indiferent de consecinţe, atât de furios şi umilit mă simţeam. Dar braţe de fier mă apucaseră, aşa de strâns încât rămăsei doar cu intenţia. Într-o clipă îmi fu petrecută o funie pe sub picioare. Eram din nou fără apărare.

Indianul care stătea lângă masă râse puternic şi zise:

— *Sahibi,* aproape ce ne-aţi fi scăpat printre degete, datorită ajutorului acestor blestemaţi adepţi ai lui Hanu. Cei vinovaţi de scurta voastră evadare, vor avea soarta care vă era hărăzită vouă chiar dacă sunt oamenii mei. Vor sfârşi sub roată! Ceilalţi însă care v-au adus din nou în stăpânirea mea vor fi răsplătiţi cum se cuvine.

Făcu o pauză şi-apoi vorbi cu câţiva din indienii care ne însoţeau. Râse apoi şi continuă:

— *Sahibi,* am să vă fac o mărturisire, care vă va bucura. Nu veţi fi nevoiţi să muriţi singuri ci veţi avea companioni: negrul uriaş şi Hanu. I-am prins şi pe cei doi. Se găsesc amândoi în defileul atât de bine păzit de poliţiştii englezi. Acolo veţi muri împreună. Englezii vor descoperi trupurile voastre, îndată ce-or să apară zorile. Dar atunci o să fiţi cu toţii morţi. Mişcarea noastră nu mai poate fi zădărnicită. Am auzit că sunteţi germani. Pe germani i-am stimat întotdeauna pentru că au luptat vitejeşte între 1914-1918 împotriva duşmanului nostru de moarte. Păcat c-aţi devenit prieteni cu ajutoarele britanicilor între timp.

Din nou indianul făcu o pauză şi ne pândi reacţiile. Dacă ţinea la convingerile sale, poate că pentru noi s-o găsi în cele din urmă o portiţă de salvare. Dacă i-am fi lămurit că vreau să lupt în continuare de partea lor, atunci cu siguranţă am fi fost eliberaţi şi ni s-ar fi acordat din nou respectul cuvenit. Poate că unii s-ar fi agăţat de această posibilitate, fie ea cât de mică, pentru că nu este plăcut să mori, de-o moarte aşa cum numai mintea unor asiatici poate scorni.

Pentru noi, această posibilitate de trădare nu se putea lua în nici un caz în discuţie. Ştiam asta atât în ce mă priveşte cât şi în ce-l privea pe Marian. Poate că cuvintele bătrânului indian să nu fie decât o nouă capcană în care s-ascundea o nouă grozăvie. Puteam să ne facem speranţe destule pentru ca indienii să ne strivească şi psihic, bătându-şi cu atât mai mult joc de noi.

O cută de-ngrijorare brăzdă fruntea vârstnicului indian, probabil că s-aştepta la o schimbare a fizionomiilor noastre, o încuviinţare sau o tresărire de bucurie ceva de felul acesta. Vocea sa sună foarte aspră, când continuă:

— *Sahibi,* văd că n-aţi înţeles vorbele mele. Sunteţi duşmanii englezilor, aţi luptat în marele război împotriva lor. Vreţi acuma să deveniţi prietenii acestora? Nu vreţi să vă folosiţi de ocazia de a le plăti acestora şi-a răzbuna totul? Puterea englezilor se clatină pe tot globul. Marea Britanie va ceda poziţie cu poziţie de-ndată ce India se ridică. Nu vreţi să luptaţi împreună cu noi? Dacă da, atunci faceţi-mi numai semn. Ştiu că germanii îşi ţin cuvântul dat. Dacă sunteţi de acord, veţi fi eliberaţi de-ndată, deasemenea şi negrul. Veţi căpăta ranguri înalte în rândurile oamenilor noştri. Vreţi să vă alăturaţi nouă, în lupta noastră?

Bătrânul indian se ambalase atât de mult în încercarea lui de-a ne convinge încât se ridicase la ultimele cuvinte în

picioare. Ochi săi scăpărau parcă scântei privind spre noi. Trebuia să-l dezamăgim pentru că într-adevăr avea dreptate când spunea că nemţii îşi ţin întotdeauna cuvântul dat. Noi i-am promis deja inspectorului Black că vom veghea la siguranţa vieţii guvernatorului.

Aşa dar, răspunsul nostru fu o scuturare din cap, care însemna refuzul nostru de cooperare. La început nu-i venea să creadă că i-am respins propunerea pentru că continuă după o scurtă pauză:

— *Sahibi,* vă spun, înclinaţi capul a încuviinţare. Veţi fi liberi imediat. Altfel vă aşteaptă moartea. Vreau să luptaţi cu noi împotriva englezilor!

Din nou obţinu refuzul nostru chiar dacă i-am fi urât pe englezi cu această răscoală generală nu voiam să avem nimic în comun.

Bătrânul închise pentru o clipă ochii. Nu-i venea să creadă că doi oameni sortiţi morţii sunt în stare să refuze o propunere mai mult decât generoasă şi să prefere în locul vieţii sfârşitul groaznic.

Poate că auzise de noi şi de-aceea dorea mai mult să ne câştige de partea lui, pentru că ştia că i-am aduce în viitor servicii nepreţuite. Trebuia acum să-şi reprime o mare dezamăgire înainte de a ne încredinţa morţi.

În sfârşit îşi deschise ochii. În ei se oglindea o întreagă lume de mânie şi ură.

— Bine, v-am promis că vă conduc la Hanu. Haideţi, îl veţi vedea curând. Apoi veţi rămâne pentru totdeauna cu el. Îmi pare rău că întâlnirea cu „Demonul din Puri” a decurs altfel de cum v-aţi aşteptat.

Râse scurt şi spuse câteva cuvinte oamenilor săi, care ne târâră cu ei. Picioarele noastre fură legate la spate foarte strâns.

Din nou am fost transportaţi legaţi fedeleş, ce de-abia ne puteam mişca, ba nu ne puteam mişca de loc, iar căluşul din gură nu ne permitea să scoatem nici un sunet.

Înainte de-a fi duşi din clădirea templelor, fanaticii ne aruncară pe cap voaluri grele, astfel încât nici nu ne dădeam seama încotro eram duşi, ca să nu mai spun că de-abia reuşeam să respirăm. Bătrânul indian indicase defileul ca ţintă unde se găseau poliţiştii inspectorului Black. Acesta chiar că era o mişelie asiatică, aceea de a fi duşi în defileu şi de-a fi omorâţi acolo sub ochii englezilor pentru a cădea vina asupra acestora şi să-i omoare şi pe aceştia până la urmă.

Cum sperau să reuşească asta, nu-mi puteam imagina. Poliţiştii, oameni experimentaţi în regiunile astea tropicale, care cunoşteau toate tertipurile asiatice, vor observa doar dacă vom ajunge în apropierea lor.

Dacă va fi să murim de-abia la revărsatul zorilor, cum vor împiedeca indienii ca în acest timp să nu încercăm să ne liberăm sau măcar să nu ne facem auziţi şi observaţi?

Poate că s-au gândit la ceva deosebit de viclean, ceva diabolic, ceea ce ni se pregătea. De aceea păreau atât de siguri pe ei. Dac-am fi încă descoperiţi din întâmplare, atunci planul lor va fi zădărnicit. În acest caz atentatul asupra căii ferate nu va putea fi înfăptuit şi nici semnalul de răscoală generală în India nu va putea fi dat. În timpul transportului fui legănat încolo şi-ncoace şi fireşte că încercai cu toate forţele să-mi slăbesc legăturile şi să împing cu limba căluşul care aproape mă sufoca.

Dar nici una din aceste tentative nu-mi reuşi. Indienii îşi cunoşteau prea bine treaba şi păreau profesionişti desăvârşiţi.

Laţurile mi se-nfipseră şi mai bine în carne, iar încercarea de-a împinge cu limba căluşul aproape că mă aduse în pragul sufocării, aceste mişcări disperate îmi micşorară până la dispariţie încrederea că vom fi eliberaţi, sau măcar că ne vom face oarecum observaţi.

În situaţii asemănătoare ne bazasem pe ajutorul lui Pongo, care reuşise să ne scape din cele mai grele situaţii prin intervenţii îndrăzneţe aproape incredibile.

Pe lângă puterile fizice aproape supraomeneşti, dispunea de-o îndemânare pe măsură, dublată de o şiretenie instinctivă şi un talent de combinaţie nemaivăzut, acum să nu mai menţionez aici calmul, stăpânirea de sine, prezenţa de spirit care devenea o dominantă a fiinţei sale, mai ales în momentele de pericol.

Dacă indianul spusese adevărul, atunci Pongo era şi el prizonier la fel ca şi Hanu, iar situaţia noastră devenea de-a dreptul disperată. Cam gânduri de felul ăstora îmi veneau mai ales în timpul transportului nostru e către indieni. În cele din urmă trecuse vreo jumătate de oră, indienii se opriră şi mă aruncară nu tocmai delicat la pământ.

Mi-am dat seama că am fost aruncat pe iarba moale, ceea ce era o dovadă că am fost transportaţi în afara oraşului. Îmi fu luat şi voalul de pe cap. Mi-am întors privirea şi m-am uitat împrejur. Am rămas uimit de ce am văzut. Îi subapreciasem pe fanatici.

V
CE A REUŞIT PONGO

NE AFLĂM ÎN INIMA DEFILEULUI, pe deasupra căruia, cam la douăzeci de metri înălţime trecea calea ferată. Stăteam în umbra unei stânci proeminente, la o depărtare de cincizeci de metri de pod. Luna îşi arunca razele sale până-n fundul defileului, aşa încât puteam recunoaşte cu uşurinţă siluetele poliţiştilor care patrulau încolo şi încoace pe sub pod.

Tânărul indian care ne-a atras în cursă s-a aplecat spre noi şi ne-a şoptit:

— Încoace nu va veni nici unul dintre poliţişti. Nu se gândesc deloc c-ar putea găsi duşmani pe-aici. Am cercetat defileul cu amănunţime şi oriunde era posibil coborâtul, au postat o santinelă, n-au băgat de seamă că există intrări subterane. Suntem tocmai în mijlocul acestora şi când soarele îşi va trimite razele sale încoace, abia atunci poliţiştii vă vor descoperi cadavrele. Sau chiar dacă nu veţi fi murit încă, la primele raze de soare vom omorî pe toţi poliţiştii care vă vor veni în ajutor. Veţi afla de-ndată ce fel de moarte a hotărât pentru voi, conducătorul nostru.

Avem de la o mare experienţă în acest domeniu. Atât de adesea şi cu atâtea feluri de morţi rar au mai fost ameninţaţi alţi oameni cu excepţia noastră. În loc să tremur de frică eram mai degrabă curios să văd ce va mai fi de data asta. Trebuia să fie ceva deosebit pe măsura liderului acestor fanatici. Am fost priponiţi strâns de peretele de stâncă şi aşa legaţi cum eram, nu ne puteam mişca în nici un fel. Înafară de asta ni se petrecuse o frânghie solidă peste frunte astfel încât capetele noastre presa puternic peretele de stâncă. Se părea că fuseseră înţepenite în stâncă inele de care erau legate frânghiile groase. Nu puteam nici măcar să ne aplecăm capul cel mult să ni-l întoarcem foarte puţin cu preţul unor sforţări şi dureri groaznice.

Ochii mei s-au obişnuit treptat cu întunericul care domnea aici sub stânci. Îmi întorsei puţin capul spre Marian pentru a-l vedea că fusese legat întocmai ca şi mine. Treptat mi-am dat seama că într-adevăr în stâncă fuseseră bătute inele mari din bronz, prin care erau petrecute funiile. Se pare că aici îşi găsiseră sfârşitul mulţi oameni, dar asta era departe de a-mi provoca o uşurare. Întreaga instalaţie al cărui scop precis nu-l înţelegeam pân-acum părea să funcţioneze ireproşabil.

Din nou se apleacă spre mine tânărul indian şi-mi şopti:

— *Sahibii* vor muri foarte încet. Ceilalţi îi vor aduce pe Hanu şi pe negru. Aş fi vrut să fiu martor la chinul vostru, dar din păcate sunt consemnat să plec. Vă doresc însă o trecere înceată, cât mai înceată.

Mai făcu o plecăciune batjocoritoare şi dispăru într-una din crăpăturile de stâncă de lângă noi. Doi indieni care purtau câte un şorţ negru în împrejurul mijlocului şi cin cauza asta era greu să-i distingi în întunericul nopţii rămăseseră lângă noi. Eram departe de a fi liniştit. Ce fel de moarte hotărâseră indienii pentru noi?

Să ne ofere poate hrană insectelor sau furnicilor? Dar atunci n-ar fi trebuit să ne lege la perete atât de tare. O apăsare uşoară deasupra capului meu m-a făcut să tresar de groază. Acum eram conştient de grozăvia care mă aştepta. Chinezii care au cele mai diabolice minţi dintre toate popoarele Asiei, erau fără îndoială maeştri într-ale meseriei faţă de indienii ăştia, pentru că moartea la care ne hărăziseră indieni, fusese inventată de către chinezi.

Din nou simţii apăsarea de adineaori asupra capului meu. Am auzit păreri în fel şi chip asupra acestui fel de moarte. Unii contestă chiar că un om ar putea muri astfel. Acum aveam să verific pe propria mea piele dacă era adevărat sau nu.

Metoda picăturii de apă, „doar o picătură de apă” urma să cadă la intervale regulate asupra capetelor noastre. În timpul acestui proces îndelungat, când picăturile e apă cad mereu în acelaşi loc, oamenii ajung în pragul nebuniei şi sfârşesc murind în chinuri groaznice. Picăturile de apă distrug şi granitul dacă pică de secole în acelaşi loc.

Trebuia să fim recunoscători faptului că nervii omului nu rezistă acestui chin mai mult decât câteva ore.

Încercai să-mi eliberez capul cumva, dar frânghiile de piele care-mi ţineau capul strâns lipit de stâncă îmi desfidea de la bun început orice fel de încercare. În afară de asta mai erau prezenţi acolo şi cei doi paznici, ai căror ochi îi vedeam lucind în întuneric. Nu le va scăpa desigur când ar evada c-am reuşit să-mi mişc capul pentru a scăpa de picăturile blestemate. În câteva secunde voi fi legat şi supus supliciului din nou.

Cu o sforţare infinită am reuşit să-mi întorc puţin ochi şi capul spre Marian. Şi el îşi întoarse capul spre mine ca şi cum ar fi dorit să mă aibă sub ochi până ce mult dorita moarte ne va izbăvi. După câteva ore ne vom fi dorit ca moartea să vină cât mai repede.

Dacă Hanu şi Pongo fuseseră prinşi cu adevărat, atunci lucrurile stăteau într-adevăr rău pentru noi. Căci nimeni nu va putea bănui unde ne aflăm. Inspectorul Black ştia doar că ne găsim pe moment în casa lui Hanu. Asta a aflat-o din scrisoarea lui Marian care-l ruga să-i trimită pe Pongo şi pe Maha. Inspectorul în această noapte avea mult mai multe de făcut decât să ne caute pe noi. El era sincer şi credea că la rândul nostru şi noi lucram în interesul său să prevenim atentatul asupra guvernatorului, din această parte nu ne puteam aştepta la nici un ajutor prompt. Se putea cel mult întâmplător ca o patrulă a poliţiei să descopere locul unde urma să ne dăm sufletele. În acest caz probabil că cei doi paznici aveau ordin să ne ucidă imediat cu lovituri de pumnal, înainte ca ei să dispară în crăpăturile stâncilor.

Atentatul va avea loc şi-n dimineaţa următoare Jaganath va cunoaşte o baie de sânge cum n-a mai cunoscut vreodată şi totul nu va fi decât prolog al unor vărsări de sânge şi mai mari în toată India.

Noi am mai fi putut împiedeca dezastrul dacă am fi reuşit să ajungem la timp un kilometru mai departe spre vest. Dar noi eram aici lipsiţi de apărare, aşteptându-ne soarta.

Unde era puterea lui Hanu, care pân-acum răspândise groaza printre pelerini, care-l vizitaseră vreodată şi poate oraşul?

Acum el însuşi era prizonierul acestora şi poate că, în curând va fi adus alături de noi pentru a îndura acelaşi supliciu.

Tresării din nou în timp ce aceste gânduri îmi treceau prin cap, uitasem de picăturile de apă. Acum aveam să le simt din nou. Părul meu era ud de-a binelea. Deja simţeam un fel de arsură ciudată, a colo unde acestea cădeau cu regularitate, care pentru început nu păreau mare lucru, dar îmi puteau face de pe acum o imagine cam ce-ar putea deveni.

Fără vrere făcui o nouă încercare de a-mi mişca capul în faţă dar şnurul subţire taie numai în carne vie, rănindu-mi pielea frunţii.

Nimic nu mai ajuta. Trebuia să aşteptăm, doar întâmplarea putea face să ne descopere cineva aici. Atâta timp cât nu-l vedeam pe Pongo legat lângă noi mai puteam spera fireşte, că el va reuşi cumva să ne scape din mâinile fanaticilor şi ne va da de urmă.

Că, la rându-i căzuse şi el în mâinile indienilor era probabil adevărat. Altfel de ce nu-l mai văzusem deloc de când ne-am despărţit? Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, el ar fi

fost cel care ne-ar fi eliberat atunci când stăteam răstigniţi de roţile carelor. Probabil c-a fost prins împreună cu Hanu, pe când părăseau casa acestuia şi copleşit de forţele superioare ale inamicilor.

Poate că aceştia s-au folosit de cine ştie ce truc pentru a-i învinge. Noi n-am căzut pentru a doua oară în mâinile acestora?

Următoarea picătură m-a făcut să tresar. Nu mai venea nici un ajutor? Eram deci nevoiţi să ne pierdem minţile prin această tortură? Trebuie neapărat să murim astfel?

Un zgomot uşor ca un sâsâit îl auziră în momentul următor. Paznicii noştri renunţară al atitudinea lor relaxantă. Imediat apăru şi silueta indianului, care ne adusese din oraş aici. Rămase în faţa noastră şi ne privi, preţ de câteva minute în tăcere. Apoi se-ntoarse spre cei patru paznici şi le spuse:

— Vegheaţi cu toată atenţia! Ţine-ţi pumnalele pregătite. Negrul a evadat împreună cu Hanu. Au omorât deja patru dintre ai noştri! Dacă vin încoace trebuie să omorâţi prizonierii pe loc!

Mă cuprinse o bucurie nestăvilită de-ndată ce auzii cuvintele pe care le înţelegeam prea bine. Iată că-i reuşise lui Pongo să se elibereze şi-l scăpase totodată şi pe Hanu din captivitate. Puteau să stea mult şi bine paznicii cu pumnalele pregătite lângă noi. Dacă ne descoperă Pongo nu vor mai reuşi să-şi pună planul în aplicare. Se observa neliniştea în vocea tânărului indian datorită evadării lui Hanu şi Pongo. Se opri în faţa noastră mormăind.

Mă încerca teama că va da ordinul de a fi înjunghiaţi.

Ştia că prin evadarea lui Hanu, planul pentru răscoala generală în toată India era primejduit.

Dacă fanaticilor nu le reuşea să pună mâna pe evadaţi, lucrurile puteau lua o întorsătură cu totul altfel decât şi-ar fi imaginat-o aceştia.

Deodată îmi sări gândul la Maha. Unde ar putea fi ghepardul nostru? Să-l fi omorât oare fanaticii, după ce Hanu şi Pongo au fost aduşi în stăpânirea lor?

Ca şi cum indianul mi-ar fi ghicit gândurile se adresează paznicilor:

— Mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să-i ucidem imediat. Şi ghepardul pe care l-am zăvorât a dispărut. Se pare că şi-a săpat o galerie sub zid. Dacă negrul singur nu-i va găsi, poate că ghepardul singur va fi în stare să-şi găsească stăpâni. Avem nevoie de toate forţele pentru reuşita misiunii noastre. Oamenii lui Hanu o să ne dea mult de furcă, păcat

că vor trebui să moară mai repede decât ne-am propus, dar aşa este mai sigur pentru noi. Cunosc planul nostru în întregime şi-l pot zădărnici dacă scapă. Ucideţi-i acum!

M-a străbătut un fior de gheaţă. Trebuia deci să ne lăsăm vieţile acum şi aici? Va ajunge Pongo într-adevăr prea târziu. Atunci planul fanaticilor va reuşi şi ziua următoare va însemna o baie de sânge care se va întinde în întreaga Indie. Preţ de câteva secunde îmi trecu prin faţa ochilor grozăviile şi tabloul de groază care s-a petrecut pe timpul marii răscoale ale lui Neba Sahib din secolul al nouăsprezecelea. Se vor repeta oare şi azi toate astea?

Vor fi strâns asiaticii în deceniile de opresiune atâta ură încât din nou să treacă sub ascuţişul sabiei bărbaţi şi femei şi chiar copii?

Cei doi paznici se grăbiră să îndeplinească ordinul cu o promptitudine şi o ură, care fără îndoială o purtau de mult timp în ei împotriva fiecărui om alb, fiecărui străin din India.

Aş fi închis ochi de-aş fi putut, dar parcă o forţă nevăzută mi-ar fi ţinut pleoapele deschide atât cât să văd strălucind lama oţelului care era menit să pună capăt experienţelor noastre pământene, mă făcu să-mi privesc cum s-ar spune moartea cu ochii.

Dar parcă foşni ceva… Paznicii şi conducătorul indienilor scoaseră un strigăt de groază şi surpriză, clătinându-se. Un pufăit înfuriate se auzi acum. Ghepardul nostru credincios Maha ţâşni înaintea indienilor, înainte ca aceştia să fi apucat să facă uz de armă.

Conducătorul indian se prăbuşi la pământ. Ambii paznici se-mpleticiră câţiva paşi înapoi. Iată salvarea noastră sosise în ultima secundă!

Acum nici Pongo nu putea fi departe sau poate că ghepardul ne găsise numai el singur! În acest caz prevenise numai moartea noastră iminentă, dar de diabolicele picături de apă nu ne va putea scăpa. Când Maha sări din nou, unul din cei doi paznici se prăbuşi la pământ, în vreme ce celălalt dădu să lovească cu toată furia în Maha, care însă se feri cu îndemânare. Îndată după aceea indianul scoase un ţipăt de durere. Maha îi înşfăcase mâna care ţinea pumnalul şi-o strângea acum între fălcile sale.

Asta a fost salvarea noastră. Zgomotul făcut de ţipetele inamicilor noştrii atrase spre noi câţiva poliţişti. Când mi-am rotit privirea spre indieni, am văzut tocmai cum tânărul conducător al acestora se târa spre noi. El fusese aruncat de

Maha doar într-o parte. Acesta avea un pumnal lung în mână cu care intenţiona să ne ucidă în ultima clipă.

Voia să-mpiedice cu orice preţ ca noi să trădăm locul unde avea să se producă atentatul. Se părea că intenţia lui va fi încununată de succes, întrucât era foarte aproape de mine. Înainte ca Maha să-l fi înhăţat îşi va fi dus sângeroasa faptă la îndeplinire.

Dar iată că ceva ca o umbră pluti pe deasupra capului meu. Mai auzi un strigăt înăbuşit, întrerupt de un gâlgâit şi indianul se rostogoli într-o parte bătând cu disperare aerul cu braţele şi picioarele în jurul său. Apăruse Pongo. El se aruncă mai întâi asupra primului paznic care dorea să se ridice. Dar un pumn al uriaşului nostru camarad, unul singur, a fost deajuns pentru a-l scoate definitiv din luptă.

Lămpi de buzunare se aprinseră. Sosiseră şi poliţişti. Auzii glasul îngrozit al inspectorului Black:

— Doamne Dumnezeule, domnii Farrow şi Bertram!

Doar câteva secunde şi furăm eliberaţi de legăturile noastre. Cu mare greutate ne ridicarăm ajutaţi de poliţiştii care ne-ndepărtaseră legăturile, dar după ce aceştia ne dădură drumul ne prăbuşirăm din nou la pământ. Mai dură câteva minute bune, până ne puteam dezmorţi încheieturile. Între timp Marian îi spuse repede inspectorului cât de mare era pericolul unei răscoale generale în toată ţara.

Inspectorul află cu acest prilej că păzea degeaba defileul întrucât atentatul urma să aibă loc cu un kilometru mai înainte. Era suficient ca o parte din poliţişti să rămână în defileu pentru a veni de hac fanaticilor care se aflau prin preajmă.

Black îşi căută repede nişte oameni care urmau să facă lucrul cel mai delicat al misiunii sale. Ne-ndreptarăm atenţia asupra lui Pongo care stătea modest undeva mai în spate. Plini de recunoştinţă îi strânserăm acum mâinile. Cuvintele erau de prisos. Marian întrebă:

— Pongo unde a rămas Hanu?

— Hanu pornit repede spre oraş, imediat ce Pongo l-a eliberat pentru ca el vrea să ajungă la oamenii săi.

— Atunci ne vom bucura de un sprijin suficient, strigă Marian. Înainte domnule inspector. Trebuie să ne grăbim. Răsculaţii nu trebuie să provoace deraierea trenului prin slăbirea şinelor.

Trecurăm în galop de cele câteva stânci care se-ntindeau până sus pe culme. Poteca până sus era mascată de tufişuri atât de dese încât cel care n-o cunoştea de mai înainte n-o putea şti sau bănui niciodată de-abia gonirăm aşa vreo

jumătate de kilometru spre vest că şi dădurăm de-o trupă de douăzeci de indieni.

Nu ştiam dacă sunt indieni duşmanii noştri sau oamenii lui Hanu. Black li se adresează acestora pe un ton energic şi-i întreabă ce caută acolo. În aceiaşi clipă Marian îşi îndepărtă largul veşmânt indian, pentru a ieşi la iveală brâul de argint pe care-l purta şi pe care-l lumină cu ajutorul lămpii sale de buzunar. Rezultatul se văzu imediat, cu strigăte de furie grupul de indieni se năpusti spre noi. Pumnalele lor scânteiară în lumina lunii. Ne găseam oarecum în dezavantaj faţă de aceşti fanatici. Aceştia ne erau superiori numericeşte şi erau urmăriţi de ură şi disperare. Ştiau prea bine că erau pierduţi, de asemenea şi cauza lor dacă noi învingeam.

Urmă o luptă înverşunată. Nu mai era timp să ne tragem pistoalele. Trebuia să ne apărăm acu numai cu pumnii contra pumnalelor duşmanilor noştri.

Ca un apucat se repezi Pongo printre indieni. Loviturile sale cosea inamici unul după altul. Chiar şi Maha intră în luptă neutralizând câţiva indieni. Curând ajunserăm să fim în număr egal pe câmpul de bătaie. În această clipă se auzi în spatele nostru:

— Aici este Hanu, vă venim în ajutor.

Marian în chemă repede pe Maha lângă el. Într-o clipă furăm înconjuraţi de indieni, care se repeziră asupra duşmanilor noştri. Maha în focul încăierării nu i-ar fi putut deosebi lesne pe duşmani de prieteni, iar noi ne săturasem deja până peste cap.

Atacul oamenilor lui Hanu decise soarta bătăliei. Acei duşmani care nu fuseseră ucişi în luptă fură legaţi. Noi n-am mai pierdut timpul ci ne grăbirăm spre vest. Curând se văzură siluetele aplecate asupra şinelor. Aici se adunaseră majoritatea fanaticilor. Începu din nou lupta şi mai încrâncenată. Din nou potrivnicii noştri se găseau în avantaj prin forţa numărului. De data asta ne pregătirăm pistoalele.

După aproximativ o jumătate de oră fanaticii au fost învinşi.

Majoritatea acestora zăceau la pământ împuşcaţi sau în neputinţă de-a relua lupta.

În timp ce prizonierii care aproape toţi erau răniţi, au fost legaţi, Pongo făcu un salt spre un tufiş bogat. Un ţipăt se auzi imediat ce silueta lui năvăli spre tufiş. Uriaşul Pongo apăru ţinând în pumni lui de fier un indian care se zbătea zadarnic. Când am îndreptat lumina lămpilor noastre de buzunar asupra indianului, ne-a fost dat să trăim o surpriză.

În faţa noastră îl aveam acum pe bătrânul indian care îl mistificase pe Hanu şi care hotărâse asupra sorţii noastre. Iată că-l aveam acum în mână şi pe capul întregii răzmeriţe.

După cum am aflat şi-n oraş se dădură câteva lupte. Hanu îi cunoştea pe aceia care se alăturaseră plănuitei răscoale. În decursul zilei aceştia au fost prinşi şi ei. Cu aceasta un masacru foarte probabil fusese îndepărtat. Guvernatorul păli numai când Black mai târziu îi povesti ce era să se întâmple şi după ce-i raportă evenimentele sângeroase ce se petrecuseră cu o noapte în urmă.

Marian declină toată mulţumirea guvernatorului, spunându-i că povara întregii reuşite se sprijinise pe umerii lui Pongo. Fără ajutorul lui venit în ultimul moment nu mai eram în viaţă. Sfârşitul nostru însemnând şi declanşarea grozăviilor. Toate onorurile care ni se făcură sau care voiau să ni se facă nu erau pe placul nostru, de aceea ne gândeam cum să le evităm!

Când ne gândeam cum să procedăm fără a jigni pe nimeni năvăli în camera noastră inspectorul Blak. Era tare necăjit şi dezorientat.

În puţine cuvinte ne-a împărtăşit ce i s-a întâmplat.

Fratele său care deţinea un post de inspector similar cu al său, dar la Calcutta îi ceruse ajutorul. Soţia şi fiica lui dispăruseră.

Scrisoarea fratelui său era destul de dezordonată dar reieşea totuşi că bănuia cine putea fi făptaşul. Nimic nu ne mai putea opri acum. Îi şi promiserăm lui Black ajutorul nostru.

Guvernatorul trebui să cedeze când îi mărturisirăm că salvarea celor două vieţi trecea deasupra tuturor onorurilor.

Sfârşitul volumului: **DEMONUL DIN PURI.**

Aventurile prin care am trecut la Calcutta vor fi descrise în volumul următor intitulat:

SPAIMA SUNDARBANSULUI.

In Numărul următor:

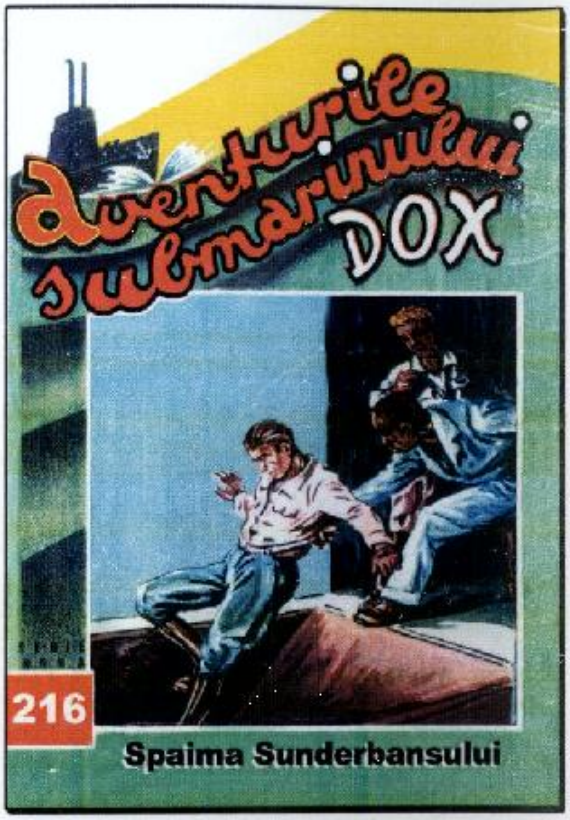

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro